

Jäger Zsuzsanna
én Is!te nem?

Vagyok

És ez is valami
Lettem, hogy legyek végtére
ország- világnak cégére
Ki tudja, ilyen cég ér-e bármit is –
Járjunk végére.

Szilágyi Domonkos

Van akinek Egoja van, van akinek Legoja
Nekem Logóm

A Zs-Irodalom papírsárkánya

ISBN 978-963-12-6219-3

Készült az Alto Nyomdában.
Felelős vezető: Molnár Tamás

Minden jog fenntartva!

A könyv kölcsönzése, egészének vagy részleteinek utánnomása vagy bármilyen más kereskedelmi forgalomba való hozása kizárólag a szerzők engedélyével történhet.

•Élőszó

Bemelegítés – A Para. Normális?

Természetesen az. A félelem a legősibb és legerősebb érzelme az emberiségnek. Ha mégis sikerül megbirkózni vele és lebirkózni, pillanatnyi az öröm. Később felváltja az üresség, a kiégettség. A félelmek nélküli ember árnyéka lesz önmagának, hisz nagy részét töltötte ki ez idáig. „Attól tartok...” Félek,... napi szinten kimondott és beégett információközlések, észre sem vesszük. Félelem mindentől. Féltés, féltékenység, ijedtség, aggodalom, hazugság, bizonytalanság, visszatartás, bujkálás, önmagunk feladása és megadása: mind egy töről fakad. Ha ezt a tövet kigyomlálják, helyét benzinnel meglocsolják, felégetik, csak hamu marad.

Ember, leszel-e Főnixmadár?

Nem mindenki. Vannak, akik ragaszkodnak a félelmeikhez, mert az egyben biztonságot is nyújt, igaz csupán ideig-óráig. Ez lehet egy egész Élet is. Mi a teendő, ha feladjuk a félelmeket? Én első lépésként javasolnám egy megerősítő terápia elkezdését, legyen az akár pszichoterápia, vagy egy értő barát. Erre nincs recept, mindenkinek más az, ami beválik.

A lét elviselhetetlen könnyűsége jelentkezik, mintha vége lenne mindennek, a régi élet már a múlté előttünk pedig száz és száz út. Újrakezdeni mindent, élsz, mozogsz, lélegzel, meg kell tanulni ehhez az új testhez és lélekhez is alkalmazkodni. Gyermek leszel újra, körülötted választott szülők, fivérek, nővérek, rajtad áll kit gyűjtesz

most magad köré. Szelektálsz, válogatsz, te már nagyon sok mindent megtehetsz. Ezzel élni kell, és ahogy bátorodsz, erősödsz, úgy az alázat is épül, mert visszaélni viszont nem lehet. Csak egy pont és minden változik.

Paranormális lettél. A szó legnemesebb értelmében.

Ne féljetez emberek, repüljetez. Legyetez Főnixek. Szálljatez fel a legmagasabb pontra, amit kinézetetez magatoknak és tekintetez vissza honnan értetez fel oda. Aztán nyissátok szét a szárnyaitokat. És higgyetez el, hogy ez a Valóság.

„A bohóc nem én vagyok. De ez a szörnyeteg társadalom nem ismeri fel, hogy ki az, aki azért viselkedik komolyan, hogy elrejtse őrültségét.”

/Salvador Dali/

Porológus, a második elsőszo – A Meghallgató Ember

A nagy meghallgató ember az, aki ül aláíró tollával az íróasztala mögött, oszt-szoroz, ír, ellenőriz, és mindeközben hallgatja azokat, akik felkeresik, segítséget kérnek, vagy csupán könnyítnek lelkükön. Annyi mindent látott-halott, hogy egy ideje fel sem emeli a fejét, míg valakit beszéltet. Az emberi élet körforgása, az évszakok, a jó-rossz állandó váltakozása, az emberileg végigvitt érzelmek nem is olyan széles skálája, mind-mind elszűrítették az irodát, őt magát is.

Még a repkedő érzelmeskedők is fárasztják, akik épp Szerelmesek, de nem ám akárhogy. Úgy ahogy még soha senki. Szomorú megértéssel néz rájuk, sajnálatot diagnosztizál magán és visszairányul figyelme az aktákhoz. A telefont felemeli, és bekéri a múlt évi számadást és mellé egy teát. Nyár van, sokan szabadságon, tágasabb a Ház, szellősebb a lét mintha fényesebb lenne minden, ha kevesebb az ember körülötte.

Bekopog az aktakupac, a csésze tea apró sietős léptekkel. Ismerős hangok, fejét sem emeli fel hozzá. Kis botlás, a papírok csúsznak ki, a forró tea vörös foltot hagy a botladozó kézen, de fel sem szisszen, csak zsebében zsebkendőt keres, persze nem talál, az asztról vesz egyet és itatja fel, ami kiborult. Nem kapkod, nem szabadkozik, tárgyilagos hangon elnézést kér. Ő belekortyol a teába és megengedi magának, hogy hátradőljön. A kolleganő rendezzi a papírokat, arcán nincsenek érzelmek. Sose nézte meg igazán. Olyan semmilyen. Se nem kicsi- se nem nagy, se nem túl szép se nem túl karakter. Ekkor amaz ráemeli tekin-

tetét – meg nem mondom milyen színű a szem – és a szemekből tisztán kiolvasható a mondani-
való. Szemrebbenés nincs, csak tiszta kék, és állhatatos pillantás, ősi a nyelv ami őt magát is megértővé tette, szótár sem kell. Nincs más mondanivaló, mint az, hogy „Igen. Senki vagyok.” Ehhez parány mosoly a jutalom, mint a tea mellé az aprócska keksz. A megértés jutalma ennyi? „Ennyi”- kapja meg a pillantást.

- Üljön le - tér vissza a valóságba- és az egyik székre mutat az asztal előtt. – Én vagyok a főnök, én irányítok – emlékezteti magát.

A nő nem épp lassú mozdulattal leül, hátradől és vár.

- Mióta dolgozik itt és pontosan mit csinál?

- Csak pár hónapja, illetve jó pár. Húsz. Vagy harminc, plusz az öt hónap próbaidő. Vagy 6. Plusz egy szoktatás. Akkor három éve. Azaz nem. Kettő, év vesztes vagyok.

- Mit csinál? Mi a feladatköre? – belekortyolt a teába. Forró és kint meleg van. Minden abszurd – emlékezteti magát újfent.

- Sajtóanyag, beérkező információk szelektálása, fontosak továbbítása, nem fontosak kuka. Kiszolgálom az ügyfeleket, míg vároznak valamelyik főnökre, kávé- tea- könnyű harapnivaló. Több ember esetén rendezem a cateringet- szállást intézek. Bármilyen megakadás esetén beugrok bárki helyére, szállítmányoztam is már. Jól vezetek. – tárgyilagosan sorolt, időnként megsimogatta kezén a helyet, ahol a forró tea megégette.

- Fáj? - érdeklődött és csodálkozott magán, hogy érdekli a válasz.

- Nem, Uram. – válaszolt halkán és úgy tűnt, mintha lenyelne egy mosolyt.

- Családi állapot? Vagy nem állapot? Maga is olyan fiatal szerelmes nő, mint a többi?

- Nem, Uram, én özvegy vagyok, két-három-négy gyerekkel. A szerelemben nem hiszek, mert csapda, a legkegyetlenebb, de ha kikerüljük okosan, a jutalom a feltétel nélküli szeretet. Abban az egyben vagyok hajlandó hinni.

- Az milyen? – jót tett a langyosodó tea kiszáradó torkának.

- Elengedő, megengedő, értő, figyelő, ölelő, bátorító, neveltető, könnyű és felemelő. – érzelmentesen, de azok mentén sorolt.

- Ilyen van? – az utolsó korty is elfogyott, letette a csészét az asztalra. A kéz érte nyúlt és felállt, egy mozdulattal. Nem pazarolunk- az idő a legdrágább.

- Még valamit? – pillantott rá, búcsúval a tekintetében.

- Nem, köszönöm, de mondja csak, mikor halt meg a férje?

- Nem halt meg a férjem. – rázta meg a fejét. – Sosem voltam férjnél.

- Azt mondta, özvegy. – felállt és megkerülte az íróasztalt. – Mi folyik itt? Bolond ez? – vert gyorsabban a szíve.

- Nem a férjem halt meg, hanem én. Azóta vagyok önmagam víg özvegye. Nem baj, ha nem érti. Maga fáradt. Menjen haza és gondolja át az életét.

- Mit beszél ez? – de tényleg fáradt volt. Elnehazedett a szemhéja. Ekkor érezte a nő tenyerét az arcán és szemét belefúrta az övébe.

„Most én vagyok a Minden. Legyen erőd ahhoz, ami rád vár.”

Egy pillanat, egy csettintés, munkára fel. Minden

a helyére került. Akták sorban, ő az asztal mögött, sietős léptek a folyosón. A megégetett kéz telefont kutatott hátsózsebében. Gyors SMS:

#1: Minden rendben, simán ment. Mehetek szabadságra? Plusz megígért jutalom!

#2: Igen. Ebben a hónapban. Hány sikerült?

#1: Négy biztosan, ebből egy kemény volt.

#2: Rendben, szép munka.

#1: Tudom. Születésnap után jövök. Szép napot.

#2: Viszont kívánom.

Telefon a helyére. Haját kibontotta, ujjával igazgatta a tincseket, egyet ugrott, de persze senki sem látta. „Még egy Megmentett! De ügyes vagyok!” Felcuppantott az égbe. „Majd megyek.”

*„...már az eső sem számít Édes,
csak az, hogy szeretsz, hogy szeretlek,
és többé nem engedem el a kezéd,
és többé nem engeded el a kezem...”*

•Mi lenne ha?

Joan Osborne énekelte meg összeszedetten: mi lenne, ha Isten egy lenne közülünk. Ha emberi vonásokkal létezne, köztünk próbálná felmérni milyen is az emberi lét. Mert gondolatainkat, érzelmeinket uralhatja ugyan, de a bőrünkben igazán csak így érezheti magát.

Márpedig Isten precíz.

Kell tudnia ez vagy az miért fontos, miért fáj. Mit miért tesznek az emberek és a bűn, mint olyan, hogyan fogan meg bennük, hisz az életet mindenki tisztán kapja, szó szerint tiszta lappal indul az ember. Mi által válnak valamivé vagy épp hullnak darabokra? Terepmunka, nincs más választás – gondolta. Ehhez kell egy csapat. – morfondírozott tovább. – Idei fő project a katasztrófák azonnali orvoslása, dupla annyi jót kiutalni a helyére, átfordítani a rosszat. Idegesen vakarta meg fejét és sóhajtott nagyot. Ez az állandó hadakozás az ördöggel. Neki kell kompenzálni mindent, amit a világ sötét ura kiagyal. Persze, Ő is mi egyebet tehetne. Minden emberi bűn őbenne gyűlik össze és mikor már nem fér sehoh, az kivetül a világra. Ezért tennék jól az emberek, ha megtanulnának önmagukhoz mérve, hazugságok nélkül élni, tisztán, könnyű szívvel. Tükörbe nézni és azt mondani: hát basszus ilyen vagyok. De javulni akarok. Mostantól senkit nem bántok, magamhoz méltóan és másokat tisztelve élek, fájdalmat nem okozok. Ha ennyit elérnénk, az emberek türelmesebbek lennének, nyitnának a

kapcsolatok felé, melyek jó irányba terelnek, és nem forgácsolnák szét magukat. A bűn megannyi mocska nem gyűlne, kavargogna a gyűjtőhelyen, hanem nyugvó vulkánként elrotyogna. Nem lenne több baj a világban, nem lenne annyi fájdalom. Sokszor maga sem érti, de dühös a Sátánra, nevezzük most így. Pedig valójában az is Ő maga. Ők nincsenek meg egymás nélkül, de neki jutott a jó szerep. Állandó hadakozás, kompenzálás, de valójában ők egyek. És az az igazság hogy ez sem más, mint a Jing-Jang. Amikor a világmindenség megteremtődött a Semmiből lett a Minden, azaz ők, választani kellett a két szerep között. Elgondolkodott. Valójában lehet, hogy a Sötét oldal nem is olyan sötét. Mert hagyta neki, hogy Ő legyen a Jó.

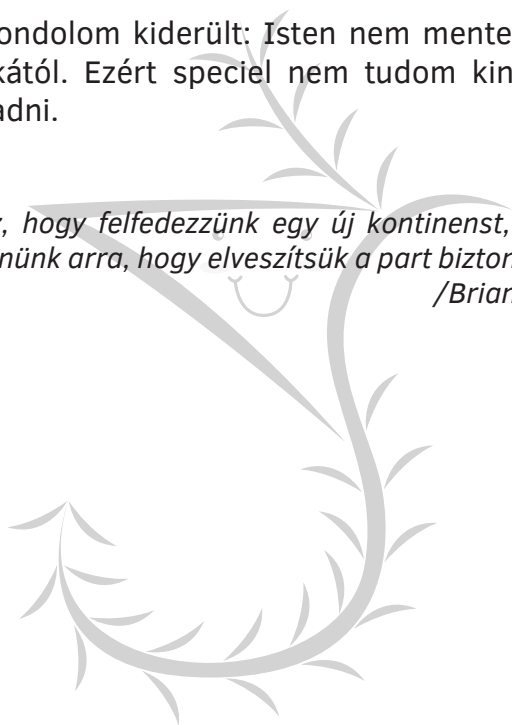
„Segítenem kell neki, hogy Ő is pihenhessen már. Megoldom, hogy ne legyen több dolga, csináljunk a földi létből Paradicsomot, nem ketchupot. (Az Égi humor utánozhatatlan, mondhatni sajtós) Legyenek az emberek földre szállt angyalok és akkor ő is meg a másik is hátradőlhet végre. Ebbe nem lehet belekötni. Ez A Tiszta JÓ. Mindenkinek.” Bevágott az ötlet, izgatottan járkált fel s alá. Következő project: prevenció – azaz mentsük meg a Sátánt a kiégéstől. Legyen jófiú. Jing-jing lesz.- Mennyivel vidámabb! – lett jókedve. – na, ez a kedvemre való meló. Akkor: Gyí!

Megrágta a dolgot minden szemszögből, de ebbe nem lehet belekötni. Mert tudta: A törvényt nem, de a szabályt át lehet hágni. Nem lesz sz-

abályszerű ugyan a sátánt megjavítani, de sehol erre kikötés az égi jogban, hogy nem lehet. Hát ez az a kiskapu, ami mindig, mindenhol van. Ez lesz az univerzális huszárvágás. Nem bírta megállni, hogy ne fogjon kezét saját magával. Kiegyenesedett, belerázta magát a gatyába és energikus léptekkel nekiindult.

Úgy gondolom kiderült: Isten nem mentes a romantikától. Ezért speciel nem tudom kinek kell hálát adni.

„Ahhoz, hogy felfedezzünk egy új kontinenst, készen kell lennünk arra, hogy elveszítsük a part biztonságát.”
/Brian Tracy/

•Dönt. •Es?

Mi Urunk a gyors döntések híve volt. Kemény project lesz, soha nem gondolta senki, hogy ezt így meg lehet valósítani, nem is mertek ebbe soha belegondolni, hogy lehetséges. Viszont ha sikerül, nagyon nagyon megkönnyíti mindenki és a saját életét is. "Megcsinálom, ha beledöglök is" – bízatta magát és Ő aztán tét nélkül mondhat ilyesmit, ez tudjuk.

Emberei dolgoztak azon, hogy összeállítsák a csapatot, hisz ez egyedül lehetetlen. Mikor végigfutott a listán a nevekkel – illetve számokkal, fent a számmisztika szerint alakul az identitás – örömmel dőlt hátra. Nem lesz egyszerű, de jó kis csapat. Lelki szemei már előre látták ugyan, hogy hol és mint lesznek nehezítések, node ahol nők is dolgoznak együtt: szerintem mindenki tegye a kezemet a szívére, tudjuk miről is van szó.

Mellette futott ugye az éves alaproject, részterületekkel, azokat is ellenőrizni kell. Kiszólt a titkárságra, elkezdődhet a munka, délután értekezlet, az Első. Ezenkívül kérte, hogy a 11-est küldjék be. Érkezett is hamarosan, ceruza a hájában, csámpás léptek kacsáztak be. Keze tiszta ragasztó, arcán festék. „Az emberem” – jegyezte meg magának némi öngúnyval az Atya, de tudta, hogy akkor jól döntött.

- Hamarosan belevágunk valami nagy dologba, de előtte le kell zárni a futó feladatokat. Végeztél a tieddel? Tudsz elsőként prezentálni? – feltette

szemüvegét és a gép fölé hajolt. – Tied a „bántalmazott nők, családon belüli erőszak, egyedülálló anyák, elvált nők, kiégett emberek, sérült és tehetséges gyerekek felemelése”, ha jól olvasom. Végeztél?

- Igen. – nyitotta ki a laptopot 11. - Minden itt van. Ezeknek voltam én védője odalent, rengeteg féle alakban, ki is készültem, mondhatni. Védő voltam, szolgáltam az ügyeket, átéltem és átéreztem mindent, mégsem lehetek védőszent soha. – a csicsergésből neheztelő lett a hangsúly.

- Megmondtam. Arról te lecsúsztál. Az előéleted, a származásod nem engedi. Sino Nobilis vagy te itt. Örülünk hogy legalább ennyire kikupáltunk. – büszkeséggel vegyes szeretettel nézte. „Az Én Emberem,„ – húzta ki magát. – „vagy minek nevezzem” – jött zavarba és ezt úgy palástolta, hogy jegyzetfüzetet vett kézbe és úgy csinált mintha írna is valamit. – az órájára pillantott. – Szedjük össze magunkat, hat óra! – állt fel.

- Oké Öregem, elmentem. – majd jövök. – 11-es kikacsázott.

Tea gőzölgött az asztalon, mellette pár gerezd narancs. Az épületben kávé illata szállt, léptek, nevetések, telefonok, vízcsobogás.

Belekortyolt a forró italba és dúdolgatni kezdett valami egyszerű kis dallamot. Aztán körülnézett zavartan, kihúzta magát és a telefon után nyúlt. - Mi folyik az országomban? – gondolta, míg ütötte be a számokat.

„Szar került a szántásba! De az jó, attól sze-

rencsés lesz a föld, jó a termés!” – hallotta 11-es hangját valahol messziről, biztosan kávézgat a büfében és osztja az észet.

Megborzongott és nem is tudta , hogy abban a pillanatban minden egyes ember a földön boldogságot diagnosztizált magában.

„Az élet sokféleképpen próbára tudja tenni az ember kitartását: vagy azzal, hogy nem történik semmi, vagy azzal, hogy minden egyszerre történik.”

/Paulo Coelho/

Prezent. Állj!

- Kezddhetem? – állt ki 11. Kivetítő, projektor bekapcsolva, írásos szóróanyag kezekben, a teremben kellemes félhomály, asztalon kávé, tea, frissítő, fejeken várakozás. 11 elégedetten bólintott mert a dolgok úgy álltak, ahogy ő azt szerette. Kivéve 13, de ezt megszokta, mert tudta minden nő féltékeny rá kicsit, de csak addig, míg meg nem ismerik igazán. 13 soha nem akarta megismerni és 11 ezt valamiért üdvöztetőnek tartotta.

- Az én utóbbi, földi idő szerint tizenpár évem arra ment, hogy górcső alá vegyem mi történik akkor ha valaki nem a megfelelő támogatással a háta mögött születik, de bízva bízik. Az alany, akivel közreműködtem, rengeteget vállalt, olyan dolgokat amiket a lenti társadalom körülbelül a semmibe vesz, valami nagyon elment a rossz irányba. Pont ahonnan az Élet alakul, a parányi magok, a gyerekek, a törődés, a kötődés, az magyarán le van szárva odalent. Az Anyák, a Nők – nem azok, akik férfiszerepet vállalnak vagy/és lábukat tesznek szét az előrehaladás érdekében – szóval a Nők, akik Igyekeznek egyszerre rengeteg dolognak eleget tenni, nos ők valahogy félre vannak rakva. Ez a szerep nem szerep odalent mert az a menő, hogy mindenki játszik, hülyének nézi, akit lehet, a jóindulatot kihasználja, embereket tekint létrának aztán mikor felmászott rajta, hogy a célját elérje nemes egyszerűséggel feldönti, essen le sárba, fosba kit érdekel.

A Jóisten fejét a kezébe temette, de szólni nem szólt. Azt senki nem mert.

- Ha valaki csonka családban nő fel, akkor arra jobban kell odafigyelni. Esetünkben nem volt elég hogy az alanyom, aki odalent én magam voltam, állandóan obéogatott, hogy „Apa! Komplexusom van!”. Ez vicces, de Az a dagadt politi. kuss megmondta szivarral a szájában, hogy minden vicc véresen komoly és nem csak a háborúban. Aki előtt nincs példa, időben támogatás, az később préda lesz. Gagszulázik egy kis szeretetért, figyelemért , törődésért és lesznek mindig akik ezt kihasználják. Van aki jó befektetésnek tart egy ilyen kis nőt, mert alkalmas arra , hogy kiszolgálja, otthont teremtsen, várja, de amint igénye lenne saját magára is, torol mint valami kegyetlen börtönőr. Elhítetik ezekkel nőekkel , hogy vagy semmit vagy nem sokat érnek. Alamizsnát dobálnak nekik azzal, hogy ki van mondva: van ház, örülj neki, hogy hazajövök, a te szád legyen lappos Puttana. – ivott egy korty vizet, aztán folytatta.

- Az a nő ott lent , igen alul, győztem keresni, nos Ő így indult. A konvencióknak megfelelően időben férjhez menni , gyereket sőt gyerekeket szülni vagy fordítva, aztán rájönni, hogy még ő sem nőtt fel. Rájönni, hogy nem a megfelelő embert választotta maga mellé, és ez bizony nem bántás, hanem tény. Lehet, hogy az el-lentétek vonzzák egymást, de csak igen rövid ideig. Ha nincs közös pont, érdeklődés, egyenrangúság a felek közt, akkor az egyik behódol a másiknak, ezt úgy mondják lent, hogy az erősebb kutya....

- Szerintem tartsunk egy felütésnyi szünetet. – állt fel a Jóisten a helyéről - elgémberedtem. Nyújtózkodott párat és ő is töltött magának inni. – Térjünk inkább ki arra, az idő szűke miatt, hogyan oldottad meg.

- Egy olyan életben, ahol valaki nem önmagát éli meg, két út lehetséges. Vagy megtörik és egy erősebb akarat bábújaként pengeti a napokat vagy egyszer csak feláll, azt mondja kösz, ebből elég volt és folytatja a saját szája íze szerint. Máig tartom, hogy ez egy nő esetében – természetesen nem minden esetben – nagyobb nehezítésekkel járó út, mint ahogy azt a férfiak élik meg. Erre rácáfoltak páran, ez igaz. Korrigálok is magam itt most, ebben a szent pillanatban. Annak nehezebb, aki bátrabb. Aki feláll, mély levegőt vesz a másik helyett is és azt mondja, itt a vége fuss el véle. Megadja a vég-tisztességet magának is és a másinak is. Megadja a lehetőséget, hogy a visszamaradt időt a földi létben mindketten méltóan meg – és leázások nélkül, önmagukkal meg- és kibékülve, békében – nyugalomban élhessék egymástól kellő távolságban és ezáltal a gyerekeik is üdvözülhetnek.

- Hogy segítettél neki? – nézett komolyan az isten.

- Egy új módszerrel, kiíratam vele magából mert van ilyen genetikája, hogy szeret írni. Na jó, néha én diktáltam. Kiírt magából mindent, szépet-jót, beledöglött, újraírta az életét. Segített pár hasonló helyzeten, ezt kellene kicsit felturbózní és persze a prevenció, hogy a fiatal lányokkal ne lehessen elhíttetni, hogy semmit sem érnek és ne lehessen őket bábként kezelni. Amíg

Ő írt, én lehet hogy úgy tűnt csak lógatom a lábam, pedig nem, mert drukkolni is nagyon fárasztó. Nem is ment könnyen, először sárga, aztán piros lapot kapott és most van az hogy előtte a fehér lap, de csak nézegetni meri, el sem hiszi. Időközben kissé megkeményedett és akkora pofája lett, hogy sajnós mindenkit kiosztana, de van aki nyugtassa, mert megérdemli. Most nézzük az írásos anyagát. A végén mikor osztályoztuk egy jó erős négyest ajánlottunk, amit elfogadott. Lehetett volna ötös is, de nem akart javítani, elég lusta. Jutalomkönyvet adtunk neki és mindent ami ezzel jár. Külön ajándékom, az én ötletem volt, az írások végén borítékolva van, mert én ismerem őt a legjobban. – Most pedig dőljetek hátra, akinek kell szemüveg vegye fel, aki nem tud olvasni hallgassa, akinek nincs füle hozzá nézze, aki meg nosztalgikus az meg olvassa mint a jó klasszikuss!okat. – Készen vagytok? Kezdhetjük?

Mindenki kissé dermedten, de bólintott. Nyakukat helyükre igazították és azzal nyugtatták magukat, hogy nekik ez a munkájuk.

Kívánjunk hát jó munkát nekik.

„Minél őszintébbek és nyitottabbak vagyunk, annál kevésbé fogunk félni, mert nincs takargatnivalónk mások előtt, ezért azt gondolom, minél őszintébb valaki, annál magabiztosabbá válik.”

/Dalai Láma/

Könyv a könyvben

Hogy miért

Az a legegyszerűbb, ha valaki megszületik egyféleképpen. Érhetik hatások, fújhat szél, történhetnek tragédiák, hullhat dollárzápor, Ő sziklaszilárdan áll a hegy tetején úgy ahogy megszületett, csak nagyobbak a mellei és van magas sarkú csizmája.

Az, akivel tíz év alatt rengeteg minden történik - hisz tulajdonképpen így akarta - minden egyes hatás alá kít rajta, egyik nap így ébred, másnap másképp, azaz vajon mi van. Mert hiába az önszorgító könyvek, a bőrömben azért senki sem érezheti magát.

Kezdem érteni mit is jelent a „boldogok a lelki szegények„ nevezetű szlogen , mert a mennyek országa valószínűleg nem lesz az övüké, de nagyrészt képesek arra, hogy nagyrészt szarjanak mindenre és kizárólag a túlélésre koncentráljanak.

Szemem rajta tartom római hadvezér típusú férfiakon akik rohannak végig napokon, megoldván mindent, előteremtenek anyagi javakat, szociális környezetük rendezett, asszonyukat tenyerükön hordozzák, humorosak, kemények, valamint gyermekeik imádják őket.

Az olyan nőket persze el is higgyem, hogy jó munkahelyük van, este könnyű vacsorát rittyentenek, gyermekeiket esti mese közben betakargatják, majd egy pohár fehér szárazbor társaságában letelepednek férjük mellé a kanapéra, hogy elmeséeljék hogyan telt funkcionális, civilizált, urbánus napjuk.

Nem hiszem el, hogy gyereket szültem. Mit látott bennem ott fent az a kikupált kis angyal? Mit láttatok Ti bennem? Ha másra nem, erre kell rájönnöm.

Mikor füst száll a lemenő nap alatt...

...s táncoló mintákat vet a faladra, te pedig mindezt érzékeled, az jutalom. Pillanatnyi öröm, várakozás, az ablakhoz futok, megfejttem, csodálom. Látom magam az üvegben, szembenézek magammal, bátran figyelem. Szébb képet ad, mint a tükör, kíméletesebb, bár aki önmagába lát már régóta, nincsenek illúziói. A rút kiskacsából hattyú lettem egy ideje. Ezt egy rossz reggel sem veszi el tőlem. Bármikor tudom hogyan kell kihúznom magam az élet előtt, bátran szembenézni vele, nem szemtelenül, bár az sem áll tőlem távol de a határokat tudom. Nincs az a szó, vagy tett ami azzal fenyegetne, hogy bárki vagy bármi felettem állhat, mert félni nem szabad, nem kell, nem lehet, mert akkor hol vagyok én. Ha valóra válik egy álom, ha elkezdődik valami, akaratlanul is fontosabb leszel magadnak mint eddig. Ha repülnek a gondolatok, gyűlnek a kinceid akkor ráéismélsz, hogy többet érsz annál mint amit eddig hittél magadról.

Amint erre rájön az ember, azt hiszi bármit megtehet, pedig itt kell nagyon okosnak lenni. Mert ha pillanatra is fejedbe száll a dicsőség, minden veszik. Segít az alázat, a mindennapok rutinja, szeretet azok felé akik megérdemlik. Ha ezt megtanulod, akkor lehet egy parányi mosoly a szád szegletében. de csak úgy, hogy senki se lássa.

„Senkinek nincs joga hozzá, hogy akaratokat erőltessen rád, és utasítson, hogy hidd el őket, különben megjáród. Ha számodra az adat nem igaz, akkor nem igaz.”

/L. Ron Hubbard/

Az a fránya hit

Mikor a Karácsonyfa díszkivilágítást kapott volt nagy öröm. A pici, mint apró bakkecske rohagált körülötte, a nagyobbik hatalmas szemében tükröződtek a fények, volt hú meg há, lenyűgöző pillanata a gyerekkornak. Node. Nagyobbik szeme nem csupán a csodákra nyitott. gyakorlatias lénye igen hamar kifigyelte a hosszabbítót a konnektor és a fenyő között, el is indult a nyomon. (Zárójelben megjegyzem ez a hosszabbító nem a kellékek közül lett kicsórva)

Figyelmesen nézte egyik pontot meg a másikat, forgatta okos kis fejét. Na mondom ódejó. nekem jutott a megtiszteltetés, hogy felvilágosítsam mi merre meddig. Most borul valami a gyerekkorból.

- Te Anya. A Jézuska lopja az áramot.

Azt a sziklaomlást amit én ott bent hallattam..

- Nahát. – pislogtam. – Mikor milyen drága.

- Szerintem jót akart. Hogy örüljünk. – nézett feddően rám.

- Na jó. – öleltem magamhoz. – Akkor hagyjuk örömködni.

Így minden este lestük, hogy mikor bukik le, de persze nem bukott, hát hogyan. Aki jóban van a legnagyobb Főnökkel?

Na látják. Ez hiányzik a mindennapokból. Ez a mélységes hit bármiben. magunkban, abban, hogy igenis történhetnek velünk jó dolgok, hit egy emberben, egy barátságban. Bármiben, mondom én. Nehezen adjuk át magunkat a tiszta jónak, mert sajnálunk rá időt, pénzt, gondolatot. Hát ezen kellene változtatni. tessék kreálni a jót, bármiben, akármiben. legyen erre valami külön bejáratú generátorunk, találjuk meg valamiben, azt ami adja a töltést. Ha ez megvan, nem marad el a hit sem, hogy bármi lehet és úgy ráadásul ahogy azt mi akarjuk.

Tudom én, hogy marha nagy idealizmus az , amivel én bírok. Ebben a világban pláne, oh. De ha igaz, kicsit is, hogy a világunkat mi teremtjük – akkor nem érdemes ezen kicsit elgondolkozni?

„Jelenleg Ti vagytok az újak, de egy napon, nem is olyan sokára Ti lesztek a régiek, akiket majd el fognak takarítani az útból. Az időtök limitált. Ne vesztegessétek azzal, hogy valaki másnak az életét élitek. Ne essetek dogmák csapdájába mely más emberek gondolataiból táplálkozik, ne hagyjátok hogy más emberek véleményének a zaja elnyomja a saját gondolataitok belső hangját, és a legfontosabb, legyen meg a bátorságotok a szívetekre hallgatni és a megérzéseiteket követni.”

/Steve Jobs/

A lelki költözés

Az olyan, hogy kívülről nem történik semmi, de te tudod, hogy lelked egy darabjának külön helyet kell keresni. Legyen nyugalma, senki és semmi ne bánthassa, hogy te úgy élhess neki ahogyan kell. Készíted magad a változásra amit hozhat egy új munka, egy álom beteljesedése, egy kisgyerek érkezése, egy barátság kezdete. Külön helyet vacokolsz be neki magadban, kényelmeset, pihentetőt, olyat ahová ha megérkezel hátradőlhetsz.

Mikor ilyen időszak veszi kezdetét te akaratlanul is kiéleződsz a tisztaságra, rendre, fegyelemre. Már amennyire ez lehetséges. Csinosítod a kecot lelked új darabjának. Jó kis hely ez, még nincs hozzá kulcs, és ha lesz is elveszítheted, mert a kulcsokkal mindig is bajban voltál. De itt most helyet keresel neki, megtanulod hogy hol találsz. Ez a hely megmarad, itt mindig otthonra találsz, nyugalomra, kell a léleknek is egy legénylakás. Ha itt kinyitod az ajtót, most szintiszta jó vár. Egyenes falak frissen festve, tele lehetőséggel, hogy mi is kerül majd rá. Beszívod mélyen az újdonság illatát, kinyitod az ablakot, a szél lengeti a függönyt, te körül nézel, kávésbögrét keresel. Kinyitod a gépen amin írni fogsz, vársz míg bemelegszik, addig elkészül a kávé. Kinézel az ablakon, meredten a távolba, torkodat fojtogatja a várakozás. Vajon mire mész magaddal? Hát tudják, majd kiderül.

„A lélekben ötvenszer annyi kitartás van, mint az izmokban.”

/Mark Twain/

A fiú

Néha elfog a rettegés, hogy nem tudom majd nyílvesz-
zőként kezelni a gyerekeket, elindítani őket szép ív-
ben, okosan, belenyugodva, hogy talán soha nem térnek
vissza, és elhinni, hogy ez az élet rendje. Hát nem is.
Bumerángxént küldöm őket fel az égbe, szép ívben, su-
hannak, messzire akár, de tudom jól, hogy dolguk végez-
tével majd visszatérnek. Lendületért, tisztításért, karban-
tartásért - mindenért amit egy kis bumerángx megérdemel.
Én nem tudom mennyi múlik rajtunk, és mennyit hoztak
ők magukkal. Hogy alakul majd minden, mennyire kell
aggódnom vagy milyen mértékben leszek majd baro-
mi büszke. Nem tudom, mert nem tudhatom. Elnézem
Öcsike békés kis pofiját ahogy alszik és azt érzem nem
is olyan sokára nem lehet majd hozzá ennyi közöm. A
Fiú, aki leszületett hozzám, harcos, nehézségekkel bátran
szembeszálló vagy álmodozó idealista lesz? Nem tudom.
Szerintem mindkettő.

Sokan azt mondják bátorság a mai világban gyereket vál-
lalni. Szerintem meg az a bátor aki meg akar születni min-
den szörnyű mocsok és fájdalom ellenére és próbálkozni
akar. Ez már nem az én életem lesz. Közreműködöm
majd, segítek vagy hátráltatok, ahogy éppen kell – amíg
kell. Aztán feljön majd a felszínre, körülnéz, remélem
bölcse bólint egyet. Kiúszik a partra és nekivág, ahogy
mindenki. Tömeg, emberek, férgek, lehetőségek, utak,
irányok. Nekem nem lesz mindegy csupán, hogy erre tart.

*„A siker csodálatos dolog, de az ember nem tud éjszaka
hozzábújni, ha fázik.”*

/Marilyn Monroe/

Az emberi szolgálat

„Képzeld Anya, múltkor a Zsuzsi mama segített egy vak öreg bácsinak, pedig nem is ismertük.,,

Elmosolyodtam, mert pont akkor jöttem ki a mosdóból, ahol is pont ebben a témában tart az aktuális könyvem fejezete. (kinek – hol – mennyi a kulturálódás) „ Szeretet és szolgálat „ – ez a címe. Mert az nagyon fontos. Ha bármit hallok ezzel kapcsolatban füleim éleződnek, agyam kattog, mert ez érdekel. Más annyira nem. Nyilván egészséges mértékben, mert az úgy járja – a szolgálat nem lehet kötelező és az alázat nem válhat áldozatos munkává. Az arányokat és az egyensúlyt nagyon – nagyon fontos megtalálni. Viszont ha megvan, bele lehet csapni. Az érdek nélküli önérdek kéri ezt tőlünk. Ha valakit ez (is) tesz boldoggá! Ettől aztán biztosan nem fogjuk magunkat rosszul érezni.

Korán el kell kezdeni, még gyerekkorban. Soha nem fogok amerikai példával előjönni, hogy az milyen jó (csak most). Az önkéntesség fogalma azért náluk minőségibb színezetet kap mint nálunk, lássuk be. Elindult valami kötelező jelleggel a középiskolákban – ez jó. De hol a többi korosztály, hol a szülők felelőssége. Persze tudom én. Nincs idő, nincs pénz, a saját család is éppen elég: nem így kell felfogni.

Kipróbálta már valaha milyen önzetlenül segíteni egy másik embernek? Nem várni érte cserébe semmit. Ott hagyni a néma örömmel, hogy valaki épp jó volt hozzá. Biztosan, talán észre sem vette, de mindenki tett már ilyet. Mindig nagy adag jóérzést okoz. Annak aki adja és annak aki kapja. Vitát lehet nyitni kinek jobb, nyilván nem lesz vérré menő.

Egy ilyen tett fém - és fényjelez valakit. Nemesfémmé válik a vas is, itt mérhetjük kicsit magunkat. Innen tudjuk

milyen mértékben vagyunk képesek szeretni. Mert onnan, hogy kezet nyújtasz és elfogadják – onnantól kezdődik valami eufória, ami végig kísért, teszem azt akár napokat is.

Neveljük a gyerekekbe. Kiskorban. Hagyjuk, hogy odaadja bármilyen – akármilyen játékát kis társának, barátjának. Legyünk rá büszkék ha ruhát szed össze annak, akinek a sorsa szomorúbb és nehezebb az övéénél és ez meg tud fogalmazódni benne. Tanítsuk meg kimondani a „Szeretlek” szót, hallja is tőlünk. Nem elcsépelve, hanem egyenes arányban az érzéssel.

Én itt most biztos dologgal a hátam mögött osztogatok tanácsot, komoly képpel, mély hittel abban amit leírok. Ha kell akár órákon át tépjük a szánkat ez ügyben, ívódjon beléjük, mert ha ez az alap megvan: hitem szerint „annyira” nem lesz nagy a baj.

„A jóakarát rendkívül erős védelmező aurát biztosít annak, akitől ered. Olyannyira, hogy a jóakarátú emberre igaz lesz a Biblia sora, miszerint - Egy Ellened készült fegyver sem lesz jó szerencsés.”

A hálósák

Az olyan kislány aki éjszaka kitakarózik, még hálósákban alszik. Melegen tart, körülölel és a szülőknek nem kell éjszaka átjárniuk óránként. A reggeli ébredést követően átölelem a kis testet, belebújok az illatába, felnyalábolom és kiviszem a nappaliba. A kanapén elhelyezem, párnát teszek a feje alá, puha takaróba vackolom be és elindulok a konyhába, hogy elkészítsem a kakaót. A nap csak ezután kezdődik el. Ennek az áldásos, örömteli pillanatoknak semmi közük a földi léthez: ezek habkönnyű jutalmai az anyaságnak.

Ő most gyűjti a gyerekkor emlékeit, én az anyaság jutalmát szívom magamba, amíg csak lehet. Mikor kell, úgyis elengedjük egymást. Addig mienk ez a pillanat.

Kilenc év távlatából aranyemlékek ezek. A hálósákos kislány már vonulós kiskamasz, fennkölt arccal és kipelengérezett nyelvvel.

Viszont azt még mindig szereti ha puha takaróval betakargatom és párnát teszek a buksija alá, homlokára puszit. Mert a régi jó dolgok bizony nem változnak.

„Én és az Atya egy vagyunk. – Mert a te beszédidből ismertettel igaznak és a te beszédidből ismertettel hamisnak.”

A tanítónő

Naplórészlet

„Hű, ma elfáradtam .Leesett a nagy hó és ez mint olyan lenyűgözte a gyerekeket. Meg engem is, valljuk be. Sokat voltunk kint, építettünk hóembereket, a legtöbb persze ortopéd lett, de muzáj volt megdicsérnem mindenkit. Lett egy fekvő is, mert a csillagok háborújából a kis robotot is megformáztuk. Hát csodájára járt mindenki, az is bizonyos. Annyit, de annyit nevtünk a végeredményen, hogy ihaj. csak annyit tudtunk kinyögni, hogy „ Ez mi ez” Aztán rájöttem, hogy nekem viselkednem kell. Arcomat visszarendeztem tanítói pozícióba . Klassz nap volt, olyannyira, hogy délután a tanórán motivációs jelleggel bírt. A hangoskodásnál befenyítettem, hogy nem lesz délután csúszka meg hócsatározás, ha nem viselkednek. Gúnyosan közölték, hogy az bizony nekem is nagyon rossz lenne. Ki is menekültünk uzsonna után mert elharapódtak az indulatok, mikor egyik gyermek leparasztotta a másikat, amaz pedig közölte, hogy akkor ő meg kommunista. A parasztra adtam magyarázatot, jeles Móricz stílusban, ez a világ közel hozzám mondhatni, viszont a kommunista jelzöt meghagytam felsős kollegákra, majd bajlódjanak vele évek múltán ők. Aztán még képeslapokat is gyártottunk ma karácsonyra, kaptam én is tőlük, ki is rakosgatom a kis táblámra...”

Lehetne folytatni az emlékek gyűjtését. Fogom is, minden nap új kincs kerül a tanítói ládikába. De mielőtt Mindenki meghatódna, én azt kérem , ne tegyék. Figyeljenek minket nyugodtan, a mi munkánk nyitott könyv, a napok a lapok és a gyerekek a Vége felirat amikor elballagnak tőlünk. De nem csupán rajtunk múlik, hogy ki lesz-e írva, hogy Happy End. Olykor ítékeznek felettünk, vagy hiteltelennek

minősítenek, esetleg azt mondják túl jól vagyunk bérezve, az elvégzett munka nem egyenesen arányos a juttatásainkkal és sorolhatnám. Nos , annyit kérnék csak nagy tisztelettel, egyetlen napot csináljon végig az, aki ítéletet mer mondani. Legyen ott végig. Minden mozdulatnál, szónál, cselekedetnél és a nap végén nézzen annak a pedagógusnak a szemébe akivel a napot töltötte. Szerintem meg fogja ölelni.

„Addig senkit sem érhet kudarc, míg akár egy ember is akad, aki sikeresnek látja őt.,,

A nyugalom helye

Az azért szörnyű, hogy egy olyan szót mint a nyughely, kissé kellemetlenül torokköszörülő tartalom takar. Hát nem? Hát de. Olyan, mintha azt akarnák sugallni ezzel a szóval, hogy neked majd csak a sírban lesz pihi. Érezzük is ezt olykor, de szerintem belenyugodni nem kell. Így átkreáltam, lett nekem a nyugalom helye. nagyon engedékeny vagyok , mert felőlem lehet az bármi, bárhol és bármikor.

Adja az Isten a helyet, ahol az összegyűrt agy kisimul. Ahol távoznak belőlünk a rossz energiák, ahol kiszakad belőlünk egy hatalmas sóhaj és megint azt érezzük, hogy kicsit tudunk gyerekek lenni, még akár sírhatunk is egy sort. Aztán így visszatérni a való világba – minőségi a változás.

Legyen a hely valós vagy képzeletbeli. Az agykontroll is erre tanít : alakítsd ki magadban bármikor. Node ember lánya nem mindig kellőképp elvont az agyi kalandokra. Akkor nincs mese, marad a lábmunka : vigyen – akárhova. Néha két lépés az otthonunktól vagy a szeretteinktől már elég, egész más perspektívában látjuk a dolgokat. Visszanézel és nem örülsz meg tőlük, nem akarod rájuk csapni az ajtót é nem akarod befogni a füled ha hozzád szólnak.

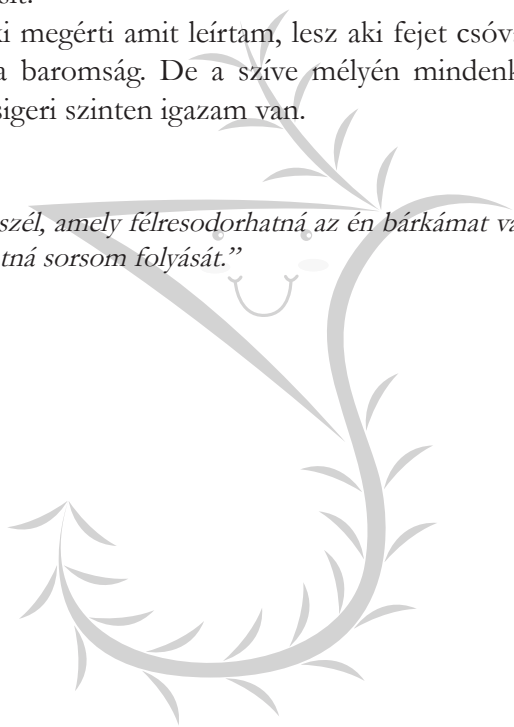
Lehet ez a hely vízpart mellett, hegy tetején, erdő mélyén, patak partján. Tessen a szemnek mert az a szívnek is jó. Ne gondolkodjunk semmi evilágin, érezzük és élvezzük, hogy a természet önzetlenül ott és akkor csak nekünk van. Ha nem tanulunk meg ennek örülni, akkor soha semmit sem fogunk értékelni igazán. Gyerekeink figyelmét is hívjuk fel egy szép naplementére, egy napraforgómezőre, álljunk meg autóval egy pipacstenger előtt. Egyik csodás dédelgetett emlékem mikor kislányom úgy négy évesen

kezem rángatva mutatott a felhők mögül előtörő napfényre, nézzem, milyen szép. Torkomban gombóc volt és feltörő boldogságérzés: dolgozik az örökítőanyag.

Lehet ez a hely új is, vagy Egy, amihez mindig visszatérünk, itt nincsenek szabályok. Kaland az, hogy megteremtjük a magunk privát kis boldogság-szigetét. Törjünk ki néha a malomkerékből, találjunk vissza saját magunkhoz kicsit.

Lesz aki megérti amit leírtam, lesz aki fejet csóvál, hogy mi ez a baromság. De a szíve mélyén mindenki tudja, hogy zsigeri szinten igazam van.

„Nincs szél, amely félresodorhatná az én bárkámat vagy megfordíthatná sorsom folyását.”

A Fekete segítség

„Az idő múlhat de a szépség és jóság, a szeretet és az igazság nem múlik el az évszázadokkal, nem múlik el az emberekkel, hanem örökös, mint a testetlen valóság és ezekből mindenki annyit kap, amennyit megérdemel.”

Ha nyugalomra és életigenlésre vágyik a lelkem, általában segít ha egy Fekete István könyvet veszek elő. Teljesen mindegy melyiket és az is, hogy hol nyitom ki. Mert Ő, azokban a vérzivataros időkben melyekben élt, ha nyugalomra vágyott írt. Keresett, kutatott, teremtett egy olyan világot magában ahol hitelt talált, ahol meglegelte a maga valóságát. Két világháború, az ötvenes évek meghurcoltatása és mégis: olyan tolla volt, amit nem tudott megtörni semmi. Meglátta a szépet, örült mindennek ami emberi és igaz. Rengeteg időt töltött a természetben, tudta az állatokban és növényekben soha nem fog csalódní. Megállt beszélgetni olyan emberekkel akik igaz ugyan „parasztok” voltak, de tette ezt a szónak nemes, valós, föld-szagú, tiszta értelmében. Őt olvasva vágyom tiszta szobákra, hímzett terítőre, árnyas teraszon hideg kisfröccsre, kemencében sült cipóra valódi sonkára.

Megvehetjük magunknak az érzést, számos utazási iroda kínál takaros szobákat, nyugalmas-árnyas kis birodalmakat. De nem mindegy ki megy ám oda. Mert a ma embere sokszor viszi oda a szennyet is. Észre sem veszi, nem is érti miért nem élvezi, hisz ezt akarta. Hiába, ahol nincs rend belül az a legpatikább helyen sem találja meg a lelki nyugalmát.

Régi idők embereinek lófasz sem volt a zsebükben nemhogy a bankszámlákon! Ha fáztak hát fáztak, ha Karácsonykor csak egy ág volt az asztalon akkor sem fejet vertek falba, hanem kezüket a gyerek vállára téve énekelték a Menyből az anygalt. Ha nagyapám még élne ki tudja hány-

szor mondaná el, hogy Qva egy világ van. Igaza lenne. Mert ez megy. Harácsol, régi értéket sutba dob, oszt-szoroz a magyar. Okoskodik, zsványkodik és nem is olyan egyszerű pálcát törni felette. Mit rápakoltak az évszázadok: lemosta valaki a gyalázatot?

Én egy hétvégét szeretnék és egy időgépet. Visszamenni egy hideg decemberbe egy földszagú kis házba, ahol alig van valami, de nagy mégis a rend. A gyerekek a fagyott ablakon tanulnak írni és ott is gyakorolnak, kevés a szó, annál több a szeretet. Talán változna bennem valami, talán kopna a mai világ hordaléka. Behajtanám magam mögött az ajtót mikor kilépnék a hideg téli estébe, beszívnam mélyen a levegőt, az ég tele lenne csillagokkal. „És ilyenkor nem jutna eszembe pénz , jólét, dicsőség, nyers vágy és elmúlt szerelem, csak a múló élet apró örömei, távoli nevetés a szívemben és emberek, akik halkán járnak valahol a ködben, őket hallom, akiket szerettem és szerény emberi mivoltukban tiszteltem is, akik néha tíz évig hordtak egy pásztorbotot, a betűt nem ismerték, de az életük maga volt a törvény. És egyedül sem tettek soha semmit, amit ország-világ előtt is meg ne tettek volna.”

Erről mi lemaradtunk. Lehetünk szépek és jók és igazságosak: a farkastörvény nem fogja már engedni, hogy bántsanak minket, de veszett velünk valami ezzel az erővel. Igyekezhetünk, belevihetünk a napokba, az életbe apró kis kincseket, tegyük is, de ami akkor volt már nem fogjuk tapasztalni. Ott háború, éhezés, terror – itt pedig a mai világ mindennapjai : visszamenne egy ember innen , onnan pedig ideküldene valakit: és hasonlítanánk. Ki tudja melyikünk rémülne meg jobban.

„A háború nem valami gyors , hősi támadás, hanem hihetetlenül bonyolult, lassú ügy.”

Az augusztusi nap alatt - Szüret van Babám!

Idén nem felejtettem el és hagytam kikúszni a kedvenc hónapom anélkül, hogy megérintett volna benne bármi, amit emlékként továbbvihetnék. Vágyakozni nem evilági dolgok után, hogy ne parancsolják ki durván a mindennapok eseményei, hanem legyen helye nálunk. Vajon mikorra érik meg az ember, hogy egyensúlyt teremtsen? Mindez életkor, tapasztalat vagy lelki alkat függvénye vagy más egyéb? Azt tudom, siettetni nem lehet, nem szabad, nem kell semmit és senkit. Van az úgy, hogy vigyázz mit kívánsz mert megkapod, ezért kell nagyon óvatosan fogalmazni és átgondolni mit is szeretnénk és kivel. Számos dolog hullott az ölembe mert vágytam, de bebizonyosodott, hogy pontosabban kellett volna fogalmazni és kérni. Mindig lehet korrigálni, de az időbe telik valamint nem illik mindig zargatni nem evilági barátaimat, hogy segítsenek már megint, mert bár nagyon szeretnek, azért nekik is kell a pihenés.

Ha végigtekintek mit-meddig-hogyan, panaszra igazán nincs okom. Ha a mederből olykor ki is csapott a víz vagy elapadt néha, azért volt és egy darabig lesz is. A hordalékokkal nem tudok és nem is akarok mit kezdeni, az élet természetes velejárói, mint minden mindennek. A természet bölcs körforgása az, amibe nem lehet belekötöni. A víz mindig is utat fog törni, még a sziklát is kivájja. Tiszta haszon. Mikor kies volt a talaj, szárazság köszöntött be, vágytam az esőt, a hömpölygő vizet, cserepes volt minden, apró, repedezett darabokból tevődött össze az Élet. Aztán : mindig mikor legyintenek mindenre, jön és szakad és olyan sok, hogy nem győzöm a teendőket menetét, szemem ide-oda cikázik de visszatér belé a ragyogás, érzem gyűlik az erő – szétfeszít.

Nem, én nem így képzeltem a rendet, sőt a lelkem sem. Azt gondoltam, ha beérek mint a jó bor, dugaszoljanak be jól aztán elleszek én a többi palackkal valami helyre kis borospince mélyén. Hát, kihúztak onnan. Kiraknak és elemeznek bennem minden összetevőt, kóstolgatnak. Szalagos, testes – na még mit nem, pont jó – borként is megállom a helyem, sőt, akár még díjnyertes is lehetek, ki tudja. Majd csettintenek utánam és lesz aki a fény felé tart. Miért nem maradtam meg a pince mélyén? Homály, halk még a deszkák sóhaja is, finom a pókháló ami beszótt mindent, nem feltétlenül szomorú a kép, de mégis, nekem az volt, mert nem voltam pince mélyére való. Feljöttem, mert akad itt még látnivaló. Zűrzavaros minden: gyerekek, munka, álmok, megérdemelt pihenés – ez is én vagyok. Van erre törvény? Ilyennek is kell lenni valakinek. De akkor ezt is normálisan csinálni. Odafigyelve, fontossági listát állítva, vállat rándítva az esetleges hátráltató tényezőkre de hallgatni az okos szóra. Élvezni ezt a letisztult pillanatot, mert ez itt most én vagyok. Egyenes háttal, tenni amit szeretek. Nem bűn ez Emberek. Szívből kívánom mindenkinek.

„Akármit teszünk is, annak az a célja, hogy folytassuk az életet. Az a célja még az éhségnek, még a betegségnek is, vannak akik belehalnak, de a többi szívósabb lesz.”

36 év

Szigorú, komoly, keveset engedő sorok voltak és lesznek mögöttem, csak azután lehet „felhőkön futkosni”, ha megkomolyodik kicsit az ember, befelé fordul, felnő Önmagához. Igencsak ideje volt, elszuttyogtam vele jó pár évet és nekem nincs kedvem középkorú kamaszként élni a napokat. Azt mondják, 40 éves korára mindenki felelős az arcáért. Én négy év múlva nem szeretnék félni, ha tükörbe nézek, és ezért felelős döntéseket kellett hoznom, még ha ez szöges ellentétben is van mindennel, ami elfogadható. A saját magam alkotta teóriákra építettem valamit, amiben viszont hiszek, még akkor is, ha bennem nem is olyan nagyon sokan. Elsődleges fontosságú, hogy olykor piedesztálra emeljük magunkat, kifaggassuk, hagyjuk beszélni, kérdezzük, aztán segítsük, aszerint hogy mit mondott. Hogy mit szűrtem le ennyi idős koromra? Elmondom, bár lesznek, akik felszisszennek, felháborodnak, fejet falba vernek és folytathatnám. Mondhatnám, hogy sajnálom, de nem így van. Építem ki a köröm, akiknek jó vagyok, így ahogy vagyok, és élő lelkiismeretként funkcionálnak: Nekik hajlandó vagyok megfelelni. De a többi: tényleg nem tud hatással lenni rám.

Hogy mi is az első nagy összegzés? Úgy gondolom, és az utóbbi 10–15 év tapasztalata mondatja ezt velem: egy Nőnek elsősorban joga van boldognak lenni. Másodsorban pedig kötelessége. Pedig a belénk nevelt társadalmi konvenciók mást mondanak. Azt, hogy egy nőnek joga van a kötelességeihez, aztán egy nap, ha szerencséje van akár boldog is lehet: békasütő pénteken, ha pedig nem, akkor sohanapján kis kedden.

Mitől boldog egy nő?

Nem attól hogy a tenyerén hordozza Valaki. Nem kell palota, sok autó, nem kell semmi, csak egy megfelelő

Valaki, aki hozzá illik számos téren, elfogadó vele szemben, és ha a Nő mégis változni akar, azt mindig magáért teszi, nem pedig a másikért, hisz az úgy szereti, ahogy van. Erre nincs szabály ki kinek a megfelelő, ez kiderül mindig egy idő után, mint ahogy az is, ha valaki hibázott e téren. Szeretet és szerelem nélkül nem lehet választani, nem is kell, de a nélkül sem, hogy kritikusan önmagunkba nézzünk és kimerjük azt is mondani, ha a belső hang nem engedi, hogy a másik a mienk legyen, mert valami rossz sült ki belőle. Azt a belső hangot nem szabad elcsitítani, mert hatalmas baj lehet belőle, olyan, amit később nagy fájdalom árán szakítasz ki magadból és lassan gyógyulsz utána, vagy együtt élsz vele, mint lassan ölő méreggel mely akkurátusan szívja ki belőled az életet. Bizony, a döntéseidet ne mindig az érzelmektől várd el, járd körül, és ha a vészcsengő felvillan: engedd el, amit el kell engedned. Egy mérgező kapcsolatban, ahol talán mindkét fél megfelelő ugyan, de nem egymásnak, elindul egy folyamat, ahol a végkifejlet nem lehet más, mint a Halál. A kapcsolat halála, a személyiség halála, az étellel való kontaktunk halála. Állandó önostorozás, lelkiismeret-furdalás, hisz nem vagy jó, ezt világosan érzed. Dehogynem, jó vagy. Csak nem Neki. Minden Embernek, kiváltképp pedig a Nőknek, akik közül sokan Anyává lesznek, fényt, örömet, boldogságot kell sugározniuk, mert Isten ezért teremtette Őket. Nem adhatsz úgy életet, hogy nem Élsz. Hogy adhatsz nevetést, könnyedséget, játékosságot, ha halott vagy? Ha önmagadra zárod a pokol kapuját és még Őrt is állítasz elé? Velünk született mártíromság rázat most fejet. A Nő sorsa a szenvedés. Havonta görcsök, minden gyerekszületésnél iszonyatos fájdalmak, ismerjük a sablonokat ugye. Mondjuk helyette azt, hogy minden hónapban a megtisztulás lehetősége és bármi kín árán a legnagyobb dolog, amit ember véghezvihet az életben:

Életet ad. Mi az a fájdalom? Meddig tart? Mit ki nem bírsz? Ugyan már. Hogy anyagi dolgok miatt van minden? Szintén egy ugyan már. Soha nem volt igazság e téren, nem is lesz, úgy gondolom. De akadtak mindig, akik gyönyörű szeretetben öregedtek meg egymás mellett szegénységben is, mert megfelelő volt egyike a másiknak. Ha nem volt kenyér az asztalon, volt helyette simítás a vállakon, öszmosolygás, egy új nap reménye közös szívvel. Olyat is hallott mindenki már, hogy jéghideg léptek egymástól távol egy kastélyban, szitkok, átkok a másikra, holott dőlt a pénz és minden, ami szem-szájnak ingere. Kivel cserélnék? Ha belegondolunk, nagyon egyszerű. Nem sóhajtozni kell, vagy ha mégis, a boldogságtól tenni, az látjátok megengedett, az Úrnak tetsző hangok sorozata, mi több: el is várja. Ezekből a sóhajokból lehet aztán hidat építeni, ködbe veszőt, egyenesen fel az égig vivőt, pillanatot megakasztót, örökérvényűt. Még egyszer leírom, mert ebben hiszek és biztos vagyok benne: egy Nőnek nemhogy joga, de kötelessége megteremteni a saját boldogságát. Így adható tovább valami fontos, ami megmentheti a világot és a szíveket a pusztulástól. Arra születünk, hogy Szeressünk és ez csak úgy fog menni, ha Bennünket is szeretnek, mégpedig Jól Szeretnek. Amíg pedig várakozunk Arra, aki erre hivatott, ne tegyünk mást: Szeressük azt, aki a kéznél van: Mondjuk Magunkat.

„Téged szerettelek jobban, mindig is jobban szerettelek. talán kár volt megmondanom neked, de igaz. Téged szeretlek jobban. Különben mit vesződtem volna azzal, hogy gyötörjelek?”

A Bolondokról

„Csak én állok itt, az éji bolond, régi-régi álmoknak új bolondja”

Megint nem tudtam aludni, de ha meg akarok nyugodni, csak annyit mondok: szakmai ártalom. Tág a fogalom, így mindenki nyugodtan azt gondolhat, amit akar. Mikor témát kerestem, ennél az idézetnél akadt meg a szemem és azt mondtam, jól van, gyere csak. Kérdezik, hogy miért írok, meg honnan jön mindez. Sehonnán. Ez nem jön, ez már van. Nem is én írok, mondhatnám, hogy diktálnak, de nyilván ez így túl elvont. Megtalál minden, amiről írni kell, nekem más út nem létezik Önmagamhoz. Minden sort gyengéden szeretek, egyre komolyabban, felnőttesebben, felelősséggel. Úgy viszonyulok Hozzájuk, ahogy szeretném, hogy Hozzám viszonyuljon a világ. Valójában nagyon egyszerű. Bármit csinálunk, csak így szabad. Így hát dédelgetem a soraimat. Okosan próbálok választani, belátóan, körültekintően, nem bántva senkit. Ugyanakkor, ha igazságot kell kimondani, nem bohóckodunk, hanem nagyon komolyan, körültekintően, de kivágjuk a tutit, mert az már bennünket nem feszíthet többé és ki tudja? Lehet lesz, akinek szintén kinyitja a szemét és az igazságom mögé áll. Így születnek a nézetek. Ehhez én tényleg csak asszisztálok. Hogy ez miatt sokan rám ragasztják a bélyeget, hogy Bolond vagyok? Hát! Tudományos kutatást folytattam ez ügyben és igencsak megnyugodtam. Kezdeném egy idézettel a Forest Gump-ból: „Bolondnak lenni boldogság, amit nem tud jobban senki egy bolondnál” Ez már önmagában marha mód megnyugtató, akár hátradőlhettem volna, de nem, ennél precízebb vagyok manapság. Visszamentem időben, mikor egy férfi, akinek olyan haja volt, mint Krisztus Urunknak enyhén borgőzősen megkérdezte tőlem, hogy bolond vagyok-e

ugyan. Talán ez volt az első jel. Nemigen törődtem vele. De jött a többi. Többször előfordult, hogy tőlem várták el a jó hangulatot, észre sem vettem és középen álltam, hangom hangosan ívelt és egyéb tevékenységek is aláaknázták mindezt, valamint egyszer csak piederesztálra is emeltek mikor feszt asztatok tetején mászkáltam.

Mindez ijesztő mértéket öltött így utána kellett járnom. Ki akar udvari bolond lenni a XXI. Században? Ki az Uralkodó? Meg különben is? A Wikipédia jó barát. Rögtön beadta az infót, hogy a csörgősipka csak álca. Figyelemelterelés. Csak olyan Valaki lehetett régi idők nagy bolondja, akinek volt fifika a csérgés alatt. Bizalmat élvezett a nagy királyoknál, tanácsot adott, kerített, szórazottatott, művelt. Valójában igen jó barátok voltak, de az akkori társadalmi konvenciók nem teheték lehetővé ennek kimondását. Maradt tehát a csörgősipka és a színes rongyok. De eltelt némi idő, változott is. Jelmezt már csak a színházakban hordanak (általában), Mátyás király sem paripán közlekedik, valamint a Bolondok sem vetik meg a hasított bőr csizmát. Nincs is semmi gond, minden megfér minden mellett. De hogy dolgozza fel mindezt a társadalom? Sehogy, mit sem sejt. Ezért javaslom, nyissuk ki azokat a tágra zárt szemeket és keressük meg a régi történetek szereplőit a mindennapokban. Azonban. Mindez felelősség is. Az igazi Bolondok nem lehetnek mindig harsányak, munkaköri leírásukhoz tartozik a csendes figyelem, szorgalom, az alázat, a hit és a végtelen szeretet az felé az udvar felé ahová tartoznak. Türelmet kell gyakorolniuk nap, mint nap, kémtevékenységet folytatni és mindezt jelenteni a Királynak, ha elérkezik az idejük, előzetes bejelentés alapján. Néha szavakra sincs szükség, ez olyan bizalmas munkakör, hogy a felek már-már csak metakommunikálnak. Sőt. Van, hogy napokig nem is találkoznak, mert a Bolond kiküldetésen van vagy a Király

hepajkodik már országokban. Nem számít. Tudjuk meg
tehát: Királyságok még igenis léteznek, semmi nem vész
el, csak átalakul. Na, mit szólunk mindehhez? Szerintem:
Királyság!

*„Ha egy csomó csöndes és derék ember semmiről semmit nem
akar tudni, akkor mindig készül valami.”*

A Köszönöm hatalma

Öcsikének rengetegszer el lett mondva, hogy mindent meg kell köszönni. Akkoriban tanulgatta a szavakat, kifejezéseket, nem értett mindig mindent. Így ha fel lett erre szólítva fejt felcsapta, szeme összeszűkülte a zsvány-ságtól és így szól: „szia!” Igaziból zseniális logika, ha belegondolunk.

Mégis, megmaradt benne máig, pedig már minden szót használ, sőt, olyanokat is, melyeket más nem. Múltkoriban egy idegent járt körbe munka közben, téblábolt körülötte, szerencsére nagyon türelmes volt Vele. Megkérdezett mindent, rámutatott eszközökre melyek egy fodrásznak sükségeltetnek, belegabalyodott zsinórokba, de tette mindezt olyan bájosan bajosan, hogy ugyan ki haragudhatott rá. Végül, mikor már a pakolás fázisa következett így szól: „Köszönöm, hogy ezeket elmondtad nekem.”

A srác azt mondta, kevés dolgon lepődik meg, de ez most szíven ütötte, megható módon. Anyaként olyan büszkeségi rohan kapott el, hogy ajánlom mindenkinek Porszemként az Univerzumban pedig végtelen alázat és az igazság felismerése. Bizony, így érdemes. Csak így lehet tudatni, ha valami fontos információhoz jutunk és az hozzánk tett valamit: hogy megköszönjük. Semeddig nem tart, de rengeteget ad, kinyilatkoztatjuk, hogy miért is érdemes itt lennünk a Földön, minden egyes Köszönömmel azt köszönjük, hogy élünk és valami fontos, valami jó történt Velünk. Úgy gondolom, Isten gyűjti a köszönömöket egy hatalmas égi perselybe, így látja, miért tartjuk érdemesnek a munkásságát. Mi mindent lehet megköszönni? Rengeteget. Nem csak evilági javakat, ugyan már. Meg lehet köszönni, ha reggel a nap fogad és rózsaszínbe vonja a felhőket. Azt is, ha nagyon szomjazunk és jön a korty víz. Hát azzal mi újság, hogy a megfelelő szemekbe nézhetsz

bele, megnyugodhatsz bennük: akaratlanul köszönömöt rebegsz. Ez is olyan, hogy gyakorolni kell. Először odafigyelni, használni, de nem elcsépelni, aztán majd minden beáll a maga útjába, egyre több mindent veszünk észre, hogy érdemes egy Köszönömrre. Aztán ha nekünk köszönnek meg valamit, amit nem értünk, ne vágjuk rá rögtön, hogy ugyan mit. Örülünk némán, hogy valami olyat tudtunk tenni vagy mondani, ami másnak fontos volt. Nyilván a hangsúlyokra figyelünk és mellőzzük azt, hogy kösssz. Az más lapra tartozik. Ezt komolyan, szépen, hittel kell gyakorolni. Ki tudja, mi lehet érte a jutalom. Egy tartalmas, szépen megélt Élet tele hálával? Ugye nem hangzik rosszul?

„Néha az ember szándékosan ostoba, hogy megtehessen valamit amit okossága tilt.”

A Lélek hűtése és fütése

Mindkettőre szükség van, és ez attól függ, milyen időszakban vagyunk fizikális és lelki síkon. Olyan ez mikor nyaranta a forró szélben és fülledt levegőben rendre előszedtem a Téli Berek ronggyá olvasott példányát vagy előkutattam az Üvöltő szeleket polcok mélyéről. Így jártam el téli fagyos napokon is: Tüskevár és bármi, ami melegebb éghajlaton játszódik. Persze van, aki nem szeret olvasni. Nagy kár, ezt mindig hozzáteszem, hihetetlen birodalmakat fedezhetünk fel az olvasás által, olyan mintha egyszerre sok-sok életünk lenne. De ehhez alkat kell, legfőképpen lelki. A másik út, hogy a lelkünknek megadjuk a kellő tiszteletet és a neki járó hideget-meleget, az nem más, mint a test útja. Ha igaz a mondás, hogy a Test a Lélek Temploma, akkor cselekedjünk a szerint. Nem, nem arra gondolok, hogy dekoráljuk magunkat virágosra és hordjunk keresztet a nyakukban.

Hanem, hogy adjuk meg neki a kellő tiszteletet, amit majdnem minden jóérezésű ember érez, ha egy templomba belép, bármely felekezet tagja is legyen. Elhalkulunk ilyenkor, csendesednek a léptek, megpihennek a szavak, lágy, puha lesz a lelkek közti fonál. „Harang csendül, ének zendül, messze zsong a hálaének” Tudjunk ilyenkor hálát adni a Magasság Istenének.

Féltsük, óvjuk a testünket. Burkoljuk meleg kendőbe, ha fázik, amit tudunk, hogy szüksége van rá és megtehetjük, adjuk meg neki. A mozgás, a levegő nem kerül semmibe. Az sem, hogy nemet mondjuk, megannyi káros szenvedélynek mellyel mérgezzük. Nem gyenge az ember, csak gyarló olykor, ez nem ugyanaz. Bármikor, mondom, bármikor dönthetünk másképpen és fordíthatunk sorsunk alakulásán, küzdhetünk le rossz beidegződéseket, alakíthatjuk másfelé a lépteinket, léplérsről-lépésre. Ne

kezdjük nagy dolgokkal, apránként figyeljünk és készüljünk a változásra. Eggyel kevesebb káros, mérgező anyag, napról-napra. Eggyel több szép gondolat, megpihent perc, segítséget nyújtó kéz, aminek a végén mi magunk vagyunk. Olyan delejes hatással lesz mindez a mindennapokra, hogy utána nem akarunk, és nem tudunk máshogy élni. Mert ha hozzászoksz a jóhoz, abból nehezen engedsz és ez az a kategória, amiből nem is kell. Napról napra javul életed minősége, tisztul az elméd, erősödik a karod, egyenesedik a gerincéd. Hogy mi a teendő? Nézz magadba, hallgasd, meg mit üzensz mélyről, eltéveszthetetlen. Ezután készíts listát és cselekedj a szerint.

„Valamennyien vendégek vagyunk ezen a világon. Senkinek sincs joga kritizálni és elítélni azt, amit nem saját maga hozott létre.”

A minőségi szeretet

Nézem az arcom a tükörben, hajszáritás után vagyok, igazgatom a tincseket és örülök, hogy akkora a hajam hossza, hogy idén télen megfelelő módon lóg ki a sapka alól. Öcsike átöleli a lábam. Ha megölelnek, az olyan nekem mindig, hogy fizikai síkon érzem a szívem. Érzem a térfogatát, a sűrűségét, három dimenzióban emelkedik ki és megkoronázza a földi létet. Úgy ölel át, mint spiritisztaák a fák törzseit, ha energiát akarnak nyerni. Jó, nyilván akkora darab nem vagyok, de megtisztelő, megható, hogy mit jelenthetek Neki, hisz szeret, ezt biztosan tudom. A minap azt kérdezték, miért jó az, ha valakinek gyereke születik. Nem jó szó az, hogy jó, mert egyszerűen nem jó. Nem jó ide, semmis, sablonos, semmit nem jelent ebben a kontextusban. Nincs is talán egyetlen szó, amivel kicsit is megragadható lenne, amit az ember lánya ilyenkor érez. Hisz igen. Nyervogunk sokszor, kiakadunk, idő, ideg, kialvatlan napok, síró éjszakák, elmaradt szabadidő, rendetlenség, napi harcok, sokszor kiszívják az ember vérét is, ezt érzi sok Anya. Akár kimondja akár nem, ez így van. Nyugi, nem nevesítek Senkit, csak képviselek Mindenkit. Itt kell most okosan fogalmazni. Hogy mégse dobjanak Ránk köveket. Felelősségem van.

Gyereket vállalni is az önzés egyik formája, talán a legszebb, hisz a Szeretet a lényeg. Rápakolódik ugyan sok minden, fog is, de az alapvető igény Utánuk nem más, mint a minőségi szeretet megélése. A minőségi szeretet megélése nem kell feltétlenül, hogy egy gyerekhez kapcsolódjon. Sokan kiteljesednek hobbijukban, munkájukban, céljaikban, elveikben. Megélik más síkon azt, amiről beszélek. Sokan okosan fel is mérik, hogy nem kell, nem lehet, nem fér bele egy gyerek a mindennapjaikba, és ez is egyfajta felelős szeretet, az elengedés szeretete, mert ezek

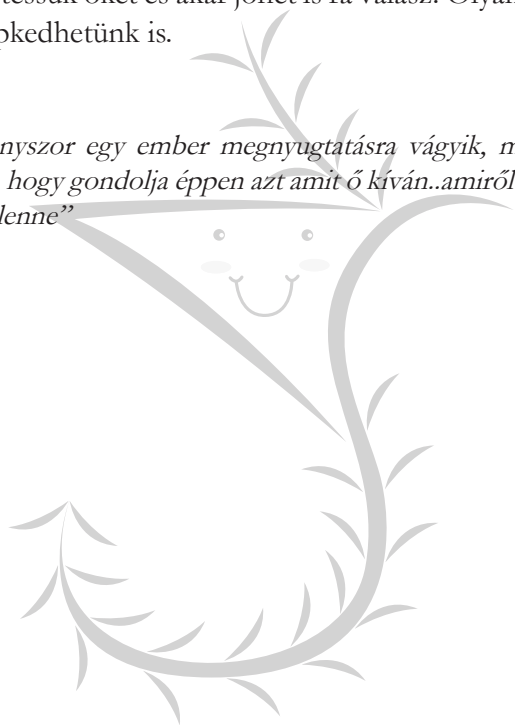
az emberek tudják, hogy nem lennének jó Szülők, így nem is akarnak parádézni habos rózsaszín vagy világoskék álmotlan álmok alatt. Teljes mértékben megértem, de jómagam már gyerekkorom óta készültem, hogy Anya legyek. Mikor például először megjött az volt az első gondolatom „De jó, akkor lehet majd gyerekem!” Ugye, hogy figyeltem biológia órán, ugye! Készültem, de rájöttem erre nem lehet készülni. Várakozással, érdeklődve, kíváncsian, megadva – magam adva, abszolúte szabálytalanul élem meg az Anyaságot, de most már elfogadva, hogy nem lehet másként, hisz ilyen vagyok. Eleinte lelkifurdalásom volt, hogy milyen vagyok, hisz Anyaként a lényem alapvető furcsaságai teljesedtek ki. Hisz, hogy szeret egy Anya? Úgy, amilyen maga is. Szabálytalan, következtelen, hullámzó, vidám, odaadó, fáradhatatlan. Van, hogy a lányom fontosabbnak ítéli azt, hogy nyolc évesen képes legyen egyedül rántottát sütni és bögrés süteményt, mint matek leckét írni. Van, hogy én ehhez asszisztálok. Ijedten nézem, hogy mit csinál, de hagyom és a végén a diadal, hogy megteremtett egyedül valamit: felbecsülhetetlen. Én így nevelek. És igen, van, hogy a matek csak négyes, de ez a gyerek bátran, lendülettel hasít a csizmámban és mondja el Mindenkinek, hogy mit tudott véghezvinni Egyedül. Azt adjuk és mutassuk, amik vagyunk. Legyünk olyanok, hogy büszkén, nyílt szívvel adjuk át, amink van. Jobb ötletem nincs. Az Élet praktikus oldalát pedig úgyis kénytelenek megtanulni. Van, hogy nem más a szerepünk, mint megmutatni: mennyire nagyon lehet szeretni az Életet. Mennyi mindennek lehet örülni. Mennyi Kincsünk van, amiről nem is tudunk. Ami pedig nagyon fontos, Anyaként Mi is tanulunk. Pont azt tanuljuk, meg ami hiányzik belőlünk. Egy minőségi Szereteten belül minőségi Élet fogan. Így teljesedik ki Mindenki.

A vállon ülő kismadár

A buddhista tanítás szerint mindenki vállán ül egy kismadár. A keleti emberek nap, mint nap a vállukra néznek, elképzelik a saját madarukat és megkérdik tőle: „Ma lesz a napja, hogy meghalok?” Állítólag nincs bennük izgalom, ahogy a kérdést felteszik. Napi rítus, meditáció előtti vagy utáni kapcsolás. Akinek több ideje van, ki is egészíti: „Kész vagyok rá? Rájöttem arra, ki is vagyok valójában? Eleget tanultam, szerettem?” Ki az, aki erre igent mondana? Én biztosan nem. Mint a nyugati civilizáció fattya, ez idáig nem is hallottam a kismadaramról. De attól a pillanattól, ahogy kiderült számomra mindez, érzem az apró kaparásokat a vállamon. Ma reggel volt az első nap, hogy megkérdéztem. Nyakam felvett egy kényelmetlen pózt, mert jól akartam látni. Rám se hederített. Nézett ki a világba, mintha nem is érzékelne, néha pislogott, nem tűnt nagyon okosnak, olyannak, aki hatalmas kérdésekre tudná a megfelelő választ. Mégis éreztem a hálát és az örömet, hogy immár tudok róla, hogy mától lesz megint egy kapocs valakihez, még ha az csupán egy képzeletbeli madár is. Aztán rájöttem, hogy figyel rám, hiába igyekszik tettetni az érdektelenséget, mindent pontosan tud. Megborzolta magát, meredt tovább a semmibe, emlékeztetett valakire. Mikor pedig foltot hagyva maga után elröppent, elképedve meredtem utána. Hiába a képzeletjátéka és persze én irányítom, azért ez nagyon szemtelen dolog volt így elsőre. De biztosan szelídíthető, ha odafigyelnek rá, teret kap, odafigyelést, biztatást: ki tudja hova szárnyalhat? Persze lesznek légörvények, nagyobb madarak, de egy apró és fürge madár könnyen leráz minden rosszat. Együtt kel a kelő nappal, lesz ereje a feladatokhoz, fiókákat is rendez, ahol kell, ha meg lesz szabad ideje röpköd egy felszabadultat és örül a farkának. Kis-

madár lettem. Tojáshéj már lepottyant, nem is vacogok. Dehogy vagyok szürke! De túl feltűnő sem. A kalitkák gyönyörűek, és ami fontos: nyitva az ajtajuk, így öröm a be- és kimenetel. Ez egyedül rajtam fog múlni, hogy így is maradjon hisz a megfelelő hozzáállás mindent megold. Néha nem árt kiülnünk egy nyugodt helyre és elmerengeni, legyen akár az a saját vállunk. Tegyük fel a kérdéseinket, reptessük őket és akár jöhet is rá válasz. Olyan, amitől akár repkedhetünk is.

„Valahányszor egy ember megnyugtatóra vágyik, megkéri a barátját, hogy gondolja éppen azt amit ő kíván..amiről szeretné ha igaz lenne”

Az egzisztenciális mozaikok

„Azt nem tudom, kinek mi köze van egy másik ember életéhez.”

Ez a mondat nem mindegy, hogy milyen hangsúllyal hangzik el. Lehet számon kérő, felháborodott, érdeklődő, elgondolkodtató, kíváncsi, beletörődő, fájdalmas, keserű, incselkedő, szemtelen, bátor, harcias, igazságot kereső. Az sem mindegy milyen írásjelet használunk e mondat után.

?

!

.

....

Kinek mi a köze ahhoz, hogy egy másik ember hogyan rakja össze az életét és önmagát. Darabról darabra, lépésről lépésre. Addig, amíg nem ad ki egy harmonizáló, ha nem is tökéletes egészet. Egy mozaikot. Egyszerű a válasz: Semmi és Minden. Semmi, mert egy másik ember bőrébe belebújni igen nehézkes.

Viszont van megoldás: hús-vér Emberek vagyunk, mást nem tehetünk, mint figyeljük egymást. Megértéssel, szeretettel a segítség tiszta szándékával. Aztán vagy /és ítélnünk és/vagy elfogadunk. Tegyük kezeket a szívekre. Hány óra telt el azzal, hogy analitikus módjára elemeztük mások életét, tulajdonságait, hibáit, érényeit. Hányszor tudtuk elméletben jobban mit kellene tennie, hogy... Miért is? Miért is kellene mást tennie, mint amit tesz? Mert mi azt gondoljuk?

Ugyan már. Miért ítéletre méltó az, akinek elmondása szerint: „ebben a szatyorban az élete”? Kinyitja, kivesz valamit, amire egy másik embernek épp szüksége van.

Megadja és tud nevetni is. Hogy csavargó? Hogy semmirekellő? Hogy talán boldogabb akár két percre is, mint aki órákig ítéletet mond felette? Éles fegyver ám. Mindig visszaüt. Mindig lesz, hogy Te leszel egyszer a koncasz-talon. Téged szednek darabokra, ítélnék, élük helyetted gondolatban a mindennapokat. Helyetted verik fejüket a falba, hordanak bélyeget, élük meg a tehetetlen dühöt, okoznak csalódást.

Hát Te addig mit teszel?

Épp farmerban nézed őket messziről, persze fehér pólóban. Jól megy a bőrdhöz, mert már megfogott kicsit a tavaszi nap, hála itt most a genetikának is. Szívószállal szívod a kólát, hátad egy kopottas falnak veted, elég laza a kép. Ellököd magad a faltól, mosoly is van. Nem bántasz senkit, nem bánt senki, vártál és most tessék. Semmi más vágyad nincs mit megosztani ezt a pillanatot, hogy lássák, érezzék, mindenki ezt akarja. Milyen az, mikor megtalálsz Önmagad és örömed leled benne. Nem teheted meg helyettük, de utat lehet mutatni.

Mi történhet?

Folytatják az elemzést, észre sem veszik, vagy nem akarják észrevenni a változást. Minden megy tovább ugyan, de ugyanúgy. De lehet, hogy valaki felveti a fejét a körből. Lehet, hogy tetszik neki az a messzi kép. Talán azt gondolja nem is igaz mindez, amit itt beszélnek. Kiegyenesedik, és nem érti a változást. Talán a nap, talán a kopott fal, a fények, a farmer vagy a kóla... Ki tudja? Lehet, hogy lesz Valaki, aki kiszakad a körből és elindul feléd. Te ilyenkor igenis rugaszkodj el a faltól és menj elébe. Add a kezed és segítsd. Mert megérdemli. Mindenki. Megérdemli.

„Minden ami nagy és értékes magányossággal jár.”

Az Érettség - i

Az érettségi, mint minden vizsga az életemben delejes hatással volt rám. Felspannolt, érdekelt, idegesített, izgalommal töltött el. Olyannyira, hogy tudomást sem vettem róla, egyszerűen nem tudtam kezembe venni a könyveket. Törődtem minden mással csak azzal nem. Aztán. Megszólalt a vészcsengő, ideje volt, hogy nekiálljak tanulni. Kijózanodva ültem a tételek felett és azt mondtam ez lehetetlen. Alig van időm. Mekkora sügér voltam, hogy nem készültem eddig! De azt is tudtam, felesleges ostromoznom magam, ilyen vagyok. A célegyenesbe sűríttem a dolgokat, kapkodás, lobogás, lázas izgalom, ha sikerül, így még nagyobb durranás lesz. Szoba betérítve papírokkal, könyvekkel, néha kitekintettem a kaósból és torokkaparó boldogság fogott el. Hisz én Ezt szeretem. Most igen. Voltak gyűlölt és voltak kedvenc tételek, semlegesek és unalmasak. Volt olyan mellyel órákat időztem, dédelgettem vágytam rá, hogy kihúzzam és beszélhessek róla. Ő volt Hemingway és az Öreg Halász. Aztán ott volt Bocskai és a felkelése, 10-es tétel töriből, egyszerűen nem bírtam kézbe venni se. Olyan pökhendien nézett az a pasi akármekkora felkelést is biztosított. Szóval magamhoz képest jól és gyorsan tanultam. Szépen felöltöztem, elmentem, ettem a pogácsákat, míg sorra nem kerültem és oldottam a jelenlévők frusztráltságát kellő mennyiségű ripackodással. Aztán. Szólítottak nevemen. Kicsit izgultam, nem nagyon és húztam. Nagyon koncentráltam és kihúztam a Jokert irodalomból. Az Öreg Halász és a tenger. Csak mondtam, mondtam, idéztem belőle, sok minden hagyta el a szám akkor, amire pont ott jöttem rá. Kerek, koncentrált, érett dolog volt, amit ott műveltem. A vizsgabizottság meghatódott, az Elnök könnyes szemmel nézett. Aztán, jött a töri. Javaslom nem elszállni egy

nagy győzelem után, tovább koncentrálni a lehető legjobb jó felé, mert én nem így tettem és bizony kihúztam a Felkelést. De nem éreztem, hogy baj lehet. Elkezdtem az előtte lévő 9-es tételt, folytattam a 11-el és utána közöltem csengő hangon: a kettő között volt a Bocskai felkelés. Ilyenkor van az, hogy a fellépés fél siker. Talán a döbbenet, talán az előző hibátlan felelet... a nagy semmi és az ötös átlaga itt most a hármas volt, nekem töriből tökéletesen megfelelt. Hisz ami volt, elmúlt, fátylat rá, hát nem? A történelem a tények nyers odadobása, az irodalom magyarázat, felmentés arra mi miért is történt és történhet. Mindegyikből lehet tanulni de a szívünket egyszerre igaziból csak egy mellé lehet elkötelezni. Én akkor és most is az Irodalmat választottam. Lecsengett ez a vizsga is, ideje volt rendet rakni. Tételeket mappába, könyveket polcra, jó volt most körülnézni, letisztult, fényes lett a szoba. Jöhetett a pihenés és a várakozás az Életre, ha már ugye megértem rá... Barátian érdeklődve most viszont úgy érzem, ennyi idő távlatából, kíváncsi vagyok Bocskaira. Ugyan mit akarhatott?

„Nincs szomorúbb dolog mint az olyan kapcsolat amelyet nem tart össze más , csak a postabélyeg ragacsa. ha nem láthatod, nem hallhatod , nem érintheted meg meg a barátodat, legjobb ha hagyod hogy menjen isten hírével”

Biztonságos magunkba nézni?

Sokáig kerültem ezt a kérdést, mint felkészületlen diák tanár szemét, ha az épp felelőt keres a naplóban. Jobb volt ezt nem bolygatni, mert ki tudja mi a helyes, na, most úgy tők őszintén. Ugye milyen relatív. Minden viszonyítás kérdése és azt hiszem, ebben egyet kell értenünk. Van, aki jogosnak érzi, hogy áramot vezet kerítésbe, mert lopják a káposztáját, van, aki a miatt is pironkodik, hogy kétszer mert a főzelékből, és a másiknak ezért kevesebb jutott. Sokáig én is hullámvölgyeket éltem meg és most sem vagyok még teljesen biztos, hogy makulátlan vagyok, de aztán eszembe jut, hogy szeplőtelen bizony csak Mária volt, aki később Szent is lett. Ekkor kicsit megnyugszom és keresek olyan területet, amit magaménak érzek, mi több, szeretem magamban. Ez például az irigység teljes hiánya. Nem visel meg, ha valakinek jobban áll a szénája, mint az enyém, mi több, őszintén tudok örülni más örömének, sikerének, boldogságának.

Ha bármi tetszik is más életében az nem bosszúságot, hanem inspirációt jelent számomra. „Ó de jó, ezt akár magamnak is kitűzhetem a bakancs listás falamra.” Így kaptam meg sok mindent az életben, ha az irigységet mellőzni tudtam – bár egy nőnek ez roppant nehéz dolog valljuk be - és nyitott szemem tágra biztosítottam. Mindig, mondom, MINDIG van jutalma, ha valaki nagylelkű, belátó és igazságos. Ezt nem kell elemezni. Ez így van. Jön a ajándék, ami hozzád méltó, amire régóta vártál, abban a pillanatban amikor a legjobban tudsz majd örülni neki. Addig pedig, míg érkezik keressünk olykor területeket, amiket szívesen meglátogatunk magunkban és utána akár jó tükörbe is nézni. Ha seprésre vár egy-egy placc hát fogjunk seprűt. Nem csak ott ahol a papok táncolnak. Sokkal jobb lesz utána.

Diétás Életek

Talán két éve volt, hogy Öcskös elkapta a beavató kalici fertőzést. Ott dőlt el jó sorsom, mert amit én abból kaptam, az egy életre elegendő szerencsét kell, hogy biztosítson számomra. De ezt akkor még nem tudtam, hanem mély karikákkal szemem alatt írtam be a keresőbe, hajnalok hajnalán, hogy „diétás ételek”. Azaz nem. Olyan fáradt voltam, hogy elírtam, csodálkoztam is, hogy miért nincs egy találat sem. Aztán persze rájöttem a freud-i elírásra és arra is, hogy milyen igaz. Először negatív értelmezésem volt e felől, mert az, hogy diéta: én a felesleges lányok csoportjába tartozom. Aztán. Tud az hasznos lenni. Egy műtét előtt, egy rég vágyott ruhadarab, hogy megint ránk férjen, egy kitűzött cél, egy megérdemelt jó érzés. Nem szomorú ez a szókapcsolat. Mert egy diéta előbb-utóbb véget ér, bár vannak ugye azok, amelyeket egészségügyi okokból az élet végéig felírnak, de sok esetben, ha betartják a szabályokat, vagy csak kicsit csálnak néha, a probléma, hipp-hopp, eltűnik. De onnantól azért akaratlanul is figyelünk és igyekszünk jól élni, nem dőzsölni, vagy csak néha. Beosztóak leszünk, türelmesen kivárjuk a következő étkezést, aprókat harapunk, jól megrágjuk a falatokat, melyek minőségiek kell, hogy legyenek. Evés előtt és után is kezet mosunk, nem rohannunk rögtön el, vagy legalábbis nem mindig és vagy fogat mosunk vagy rágót kapunk be.

Vegyük úgy, hogy ezek voltak a mentálhigiénias sorok. Ahogy írtam, úgy hittem benne Egyre Jobban.

„A kiállítást ott lehet hagyni.”

Ha két paralel...

- Anya, ha két utca paralel, akkor az párhuzamos? – ezt kérdezte a lányom az egyik minap.

Nem tudom ki, hogy van vele, de engem például attól is sikító frász kerülget, ha arról kell magamban értekezniem, hogy mi van, ha a gyerek zseni?

- Honnan tudsz Te ilyeneket? – olyan volt a hangszílyom és ijedt a hangszínem, mintha az atlantiszi titkos levelekből idézett volna. Pedig aztán nem. – Úristen ezt sem tudod. Van az a szám, hogy „két paralel történet a végtelenben összeérhet” nem hallgatsz Te rádiót? Ja, de. Akkor jó, Akkor nem zseni csak zenét hallgat és figyel. Viszont. Mélyen elgondolkodtam. Ha a zene, a média, az internet ilyen jelentős tudást (azért, az nem rossz hogy nyolc évesen matematikai fogalmakkal dobálóznak) biztosít, érdeklődve, oda sem figyelve fejlődik jobb és bal agyféltekéjük, akkor ez egy olyan dolog, amiből ki kellene indulni és esetleg építeni rá. Akár bástyákat, tornyokat, várakat is, szilárd, biztos, erős tudást adva. Mert ha valamit játszva, kedvvel tanulnak, az marad. Amit sulykolnak, erőltetnek, az betegít. Gondoljuk csak végig. Ha a hobbinknak élünk akár csak fél napot is, mekkora erőt kapunk? Felpezdül a vér, szárnyal a szív, lobog az elme. Nem értek egyet azzal, „hogy a hobbi maradjon hobbi, kevés ember van, aki abból él, amit szeret.” Baromságnak tartom ezt az ideát. Miért ne lehetne azt csinálni, hogy személy szerint odafigyelve, összességében és részleteiben vizsgálunk egy gyereket, elemezzük, figyeljük, beszélgetjük. Egy terület mindenképpen ki fog világítani. Szebben rajzol, jobban ír, ügyesen számol, ha fa kerül a kezébe ősi a szeretet, ahogy végigsimít rajta és alkotni akar belőle valamit. Egy ruhadarabot az arcához emel és belefeledkezik, mert puha és megérinti a lelkét. Egy

dal melyet tisztán visszadúdol, egy ritmus melyre akaratlanul szökken. Egy közeg mely vonzza, lehet az akár egy pult, egy konyha, egy garázs vagy, ahogy imádja az ujjait nézni a klaviatúrán. Mindegy. Mindenkinek megvan a rendeltetése. Mindenkinek. Tévedhetetlenek leszünk, ha ilyenkor figyelünk. Ha azt látjuk, hogy felragyog a szeme, lelkes a beszéde, érezhetően gyorsabban ver a szíve, akkor el kell kapni. Le kell jegyezni, meg kell csípni, terelni kell, ki kell emelni, ha szükséges, szövetségeseket keresni és irányt adni. Nagyon nem jó úton halad a világ, az oktatás, az életvezetés. Túlélésre nevelünk, napokat célzunk meg, amelyeken túl kell lenni, azt várják, hogy már legyen péntek, gondolatban napokat törölnek, mert valamibe kapaszkodnak, hogy könnyebb legyen a lét. Nem szabadna. Arra kellene tanítani, hogyan éljek meg boldogan a jelent, hogyan várják a következő percet és napot, a jövőt pedig semmi másra ne használják, mint boldogító, várakozó tervezésre. Tanulják meg Önmagukat, mi az, ami feltölti a lelküket, ami lehetővé teszi, hogy egyszerre legyenek hasznosak és boldogok. Mérgezik őket a tudattal, hogy nyelvtudás nélkül nem érsz semmit. Ha egy gyerek ilyet hall mit csinál? Elkezdi utálni azt, ami nélkül nem ér semmit. Miért nem lehet játékosan? Megadni mindenkinek az esélyt az elejétől, természetes közeggé tenni az idegen nyelveket, ha már a bábeli zűrzavar így betett mindenkinek, igen, úgy tűnik már akkoriban szerettek keverni a jónépek. Vannak ötleteim, mit lehetne csinálni, még pénzbe sem kerülne. Felejtsük már el, hogy robotokat gyártunk, uniformizált kis lelketlen, kiégett rabszolgákat, kilökjük őket egy sivár létbe, mert nem tudnak másban hinni, mint hogy az vár rájuk. Tanítsunk alapvető készségeket melyekre lehet építeni azt, amire hivatottak, de ne erőszakoljuk meg azokat a szent kis kobakokat megannyi nem kért információval! Kutatások bizonyít-

ják, hogy ugyan hány százalékát használjuk a meglévő tudásnak! Basszus! Ezt kutatják, kimondják, és nem sikítanak és akarnak változtatni! Emberek, ébredjünk már fel, hogy mekkora baromi nagy gebasz van.

Nézzük meg a tankönyveket, hasonlítsunk iskolákat, gyerekeket. És ijedjünk meg. Bizony ijedjünk meg a Jó mindenit, és nézzünk más szemmel a gyerekeinkre. Tudjuk valójában milyen? Mit szeret? Mit akar? Vagy már előre betöltük valami szakmába vagy jó nevű egyetemre, hogy megvalósítson valamit belőlünk, ami nekünk nem adatott meg? Lehet gondolkodni. Én is megtettem. Örülök, hogy olvas, számol, ír a lányom. De a legjobban annak örülök, hogy egy építőköckóra is virágot rajzol satírozott hátérrel, órákra elvonul a szobájába és alkot valamit, ami addig nem volt mindenféle szedett-vedett dologból és kioktat, hogy nem tudom, hogy ő honnan tudja, mi is az a paralel. Ennek kell teret adni és lehetőséget. Az meg hogy hány százalék (!) A gyerek tudása... Komolyan. Nem tudjátok, hogy 100? Csak felnőnek ebben a rémes rendszerben és piros tollal beléjük vésnek egy ennél kevesebb számot. Figyeljétek őket, ez a feladatotok. Hisz, Ti akartátok. Vagy nem?

„Aki elég erős, elég idős is.”

Istent megkerülve

Nehogy ne lehessen. Mindent tud, hisz szétszórta magát darabjaira, belénk költözött, jobban ért minket, mint mi magunkat, és ha nem is mindent, a legfontosabbakat tudja. Keres, kutat minket, szeretné, ha mernénk szeretni, de a meghívót nekünk kell átnyújtani. A noetika, mint tudományos szakterület a nousz szóból ered. Jelentése belső tudás, intuitív megismerés. Az emberiség közvetlen és azonnali hozzáférése ahhoz a tudáshoz, ami a normál értelemmel és érzékeléssel megszerezhető tudáson felül van. Vagyis valójában az isteni mindentudáshoz (akásha) való hozzáférést kutatja. Igaziból megfejthetetlen, teóriák vannak, mindent hívő élharcosok és az ellenlábás szkepticizmus.

Az elméletekkel meg ugye tele a padlás, sőt ha oda sem fér már el, lyukat fúrunk a tetőbe és irány a felhős ég. Én úgy gondolom Isten ellen, a „lebuktatására” egyetlen lehetőség van. Isten csak ad, nem kér érte semmit illetve... na, erről majd máskor. Amit kér, az annyi, hogy „Legyetek jók, ha tudtok, a többi nem számít.” Szelíden néz le ránk, szerintem olykor igen fáradt, én tényleg nem tudom, mehet-e az Isten szabadságra, és ha igen, akkor ki helyettesíti. Azt találtam ki, hogy segíteni kellene rajta. Nagyon kemény dió, mert ugyan mit adhatnánk mi a Magasságos Jó Atyaúristennek? A Jó Ég tudja. Mosogatás és puzzle kirakás közben is ezeken morfondíroztam. Mert mit mondana, ha bármivel állnánk elébe?

- Nem kell semmi, csak legyél, és ha vagy akkor csak legyél boldog... Ó, hát nem unja még ezt a szenteskedő dumát?

És ekkor bevillant. Emberek. Mit is tehetünk. Egyetlen kerülő út van. Amivel nem fog tudni mit kezdeni, nem tudja uralni, nem tehet ellene semmit az égadta világon.

Elébe kell állni, felvetni a fejünket dacosan, apró kis félmosoly a száj sarkában (láthatatlan), szem csillog, pupilla tág és így szólni: „Mi van. Ha kész vagyok arra, hogy versenyezzem Veled Jó uram! Mi van, ha néha legyőzlek és... Én Szeretlek Jobban!” Természetesen nem várnám meg válaszát, hanem sporttól jó edzetten sarkon fordulnék, és nagyon nevetve futnék előle. Mivel jó kondiban van, utánam eredne, egyre magasabbra merészkednék, jó játék gyerekeknek, csak ajánlani tudom mindenkinek, a neve: Felhőfogócska. De nem árt idejében abbahagyni, mert a Jóisten derekára nem árt figyelni, nehogy becsípődjön, mi meg nehogy ne kapjunk levegőt és elszédüljünk. Mikor lecsillapodnak a kedélyek, a Jóisten szerintem nem haragszik, a térdére ültet, csillog a szeme és azt mondja: Jól van, most te nyertél.

*„Tessék fölcsatolni a biztonsági öveket! - gyúlt ki a felirat.
Tessék fölcsatolni a biztonsági öveket! A gondolatokra,
szándékokra!”*

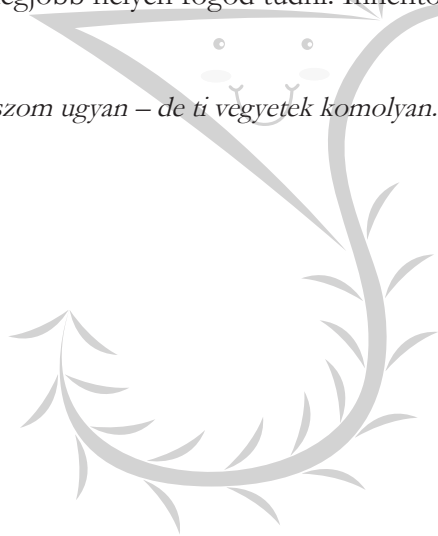
Timsel - Rajtad áll

Sok kérdésre nem tudom a választ, de egyre biztosan. Ha kiállítanának egy pódiumra és nekem szegeznék a kérdést, hogy ki a kedvenc és legfontosabb író, fejem felcsapnám, lófarkam igazul lengedezne, szemem csillogna, hangom csengne, ahogy kicsapnám a választ: John Steinbeck.

A Szerelem Csütörtök olyan elementáris erővel zúgott be az Életembe anno és nyújtott mentőövet megannyi tavaszon, hogy számát sem tudom. A végén már eggyé váltam a hősnővel bár igaz nagyobbacska melleket nem sikerült növesztenem a végére, de oda se neki. Nem tudok most kitérni erre a Könyvre, mert szenvedélyes terület, szívügyem, megnyilatkozik benne a Jóisten számomra. De nagyon-nagyon, szívből tudom ajánlani Mindenkinek, hogy olvassa el. Ha csak feleannyira ragad el mindenkit mint engem: már megérte. A másik fontos írás az Édentől Keletre, annak is a vezérszava: Timsel. Hagyjuk most a bibliai Káin és Ábel történetet, a szövevényes szerelmi szálakkal együtt, itt most nem tiszteletlen akarok lenni, hanem izgatottam utat nyitni a Lényeknek. Ízleljük a szót, Timsel. Gyönyörű, izgalmas, félelmetes. A jelentése csakugyan: Rajtad áll. Megvan a lehetőség. Ez lehet a legfontosabb szó a világon. Azt mondja, az út nyitva előtted. Ha ilyesféle sorokat olvasunk, dobogó szívvel boldogságfélét regisztrálunk magunkban, hogy de jó, akkor minden szuper lesz, ha ez tényleg így van, de frankó ez már! Bort bontunk, körtelefonozunk, hogy bevillant az isteni szikra, képzeld már el, megvan a kulcs a boldogsághoz. Aztán, mikor realizálódik bennünk, hogy az ilyesfélét sosem adják ingyen, na, akkor meghátrálunk, komfortzónát még kibélelünk három kispárnával és amennyire lehet, belesüppedünk. A legfontosabb szó

egyben a legnehezebb is. Annyi, de annyi lépés megtételét kívánja tőled, hogy mire a végükre érsz rettentő fáradtan – de elképesztő boldogan is egyben – akkor, ha szétnézel, egy hegy tetején találsz magad, és ha nem is az egész világ, de a saját világot, ami csak a tied, a lábaid előtt fog heverni. Magadhoz öleled, féled a szíved, hogy most fog megszakadni, de persze nem, sokkal erősebb anyag, mint azt te valaha gondoltad volna. A lefelé út mindig könnyebb, főleg, ha van kibe kapaszkodni. Onnantól kezdve, bárhol is legyél a világban, visszaképzelsz magad a hegyed tetejére és tudod: ott vagy, éppen azon a helyen amit fentről kinéztél magadnak. A szíved pedig végre a lehető legjobb helyen fogod tudni. Innentől. Rajtad áll.

„Én játszom ugyan – de ti végyetek komolyan.”

Az Órangyalomról

Rengetegszer eszembe jut, mondhatnám mindig rajta az eszem, ha azt kérdezik hol jár. Sűrűn beszélek is Hozzá vagy csak kifejezem enyhe sajnálatomat, hogy pont felettem kell őrködni. De azért né(e)mileg megváltozott a helyzet mikor átminősítették a kapcsolatunkat. Jól éreztük mi magunkat de nem sokat tettünk le, sem égi, sem földi asztalokra így nem elvették tőle az ügyemet, tőlem pedig a földi létet, hanem „tartalmasabbá” tették. Már nem hagyja, hogy ellazazzam a dolgokat, mert neki sem hagyják fentről. Sokkal szigorúbb, viszont én pedig hatékonyabb és összeszedettebb lettem és élek a nekem adott lehetőségekkel. Igazándiból mióta jól vagyok, élvezem is. Ott történt, sulis kezdet után két gyerekkel vásároltam be Kék-fehér kajacentrumban és kértem segítsen mert elfáradtam. Gyerekek nyugósek voltak, sötétedett és rájöttem a hülye bevásárlókocsit még vissza kell tolnom. Ekkor csak úgy hipp-hopp mint a mesékben kinyílt a kocsisajtaja mint hercegnő előtt a lengőajtó, megszállt a hatalmas nyugalom, azt mondta marad a gyerekekkel én meg hogy visszatolom a bevásárlókocsit. Nem is ment össze-vissza az tuti. Akkor rájöttem, hogy itt van, és tényleg itt van. Könnyebb az élet, szellős, tiszta, nevetős. Hazamenni, csacsogni, pakolni, készülni, főzni, mosni, tanulni, alkotni: mindent lehet. Együtt meg teljesen totálisan csodálatos.

Arra gondoltam, de jó ha tiszta hülye vagyok, mert ha nem lennék, akkor nem élhetnék meg ilyen kegyelmi csudákat. Jó ám azt gondolni, hogy az Órangyalodba vagy szerelmes és vele vásárolgatsz! Jó ám képzelegni ilyesmiket! Mert ugyan ki mondja meg mi meg ki a normális. Hogy a sarkigazságoknak van e vajon sarka és melyik filozófus tudta a frankót?

Érzem, hogy konkrét válasz nincs, nem is volt, nem is lesz. Aki azt hiszi meglelte, az vagy belefáradt vagy belenyugodott a keresésbe. Hisz a lényeg ez, én sem tudom szebben megfogalmazni. Az, hogy az én Angyalom kapott maga mellé egy Társat, egy Jó Magamat. Azóta lett életszagú minden, ami tulajdonképpen jogos, mert ha Valaki a Földön él, ugyan már ne érezze magát a Mennyekben. Vagy... fordítva?

„Hölgyeim és Uraim!

Nem megváltót keresünk – ilyen akad elég.

S ha maga nem talmi is: célja mindenképp!

Mert megtartóra van szükségünk, jobban mint bármikor.

Megtartóra, Ki, mint az anyanyelv – lelkünk ből lelkedzőn jelent

múlt-jelen-eljövendő végtelent

s megismerésünk bűnös útján

Rendet teremt.”

A barátságról

Egyelőre Egyetlen barátom van, egy igazi, Ő nem visel maszkot és mindig azt mondja nekem: „ úgy vagy jól a-hogy vagy, valakinek ilyennek is kell lenni. Dehogyan vagy őrült, a világ körülöttem viszont igen. Ne vess nagyot rajtuk, nem tudják mit cselekszenek. Használd jól a fejed, semmi baj az agyaddal, sőt. Használd jól.” Nem árt nekem és én sem ártok neki, csak van ez a kulturált, olykor szókimondó, máskor bátorító hangvétel. Meg a felszabadult nevetés, az mindig van. Nincs mögötte semmi félre és elérhető, egyenes, nyitott, korrekt a kapcsolat. Ha a szemébe nézek derű van benne ha rám néz, nekem is mosolyognak a nevetőráncok a szemem körül és nyugodtan álljuk egymás pillantását, szerintem az ősidők óta. Nincs szemlehungyás, olyan ájtatos manó féle. Nincs. Nem láncol magához, nem követel, nem bánt sem szóval, sem tettel, sem gondolattal. Nem tilthatnak el tőle, én sem tiltok el senkit senkitől, meg kell tanulnia mindenkinek gyilkolászni az egoját e téren. Bármennyire nem is egyszerű.

Nagyon elfoglalt, így olykor gondolatban beszélgetek vele, szerintem úgyis hallja. Ha létezik valami kis őrütség bennem, akkor ennyi: van az úgy, hogy olyan magányos az ember, hogy magában és magának beszél. Szerencsére azt nem mondhatom, hogy egyedül vagyok, vannak gyerekeim. De ki ne értené és élte volna meg azt amiről írok? Mindenki. Annyi a különbség Emberek, hogy én próbálom megfogalmazni, de minnek is. Nincs olyan amit előttünk ne tettek volna már meg rengetegszer. Viszont valamiért kell ez nekem, belső igény, ennek nem kell ellenállni, ez nem kísértés.

Én csak mindenkinek szeretném kívánni, hogy legyen egy barátja. Egy Igazi. És ha megvan ne felejtse el ünnepelni

olykor az érzést, mert éppen olyan fontos mint egy
Szeretem. Csak zűrzavar, fájdalom nélkül.
Jól hangzik igaz? Szívből kívánom mindenkinek.

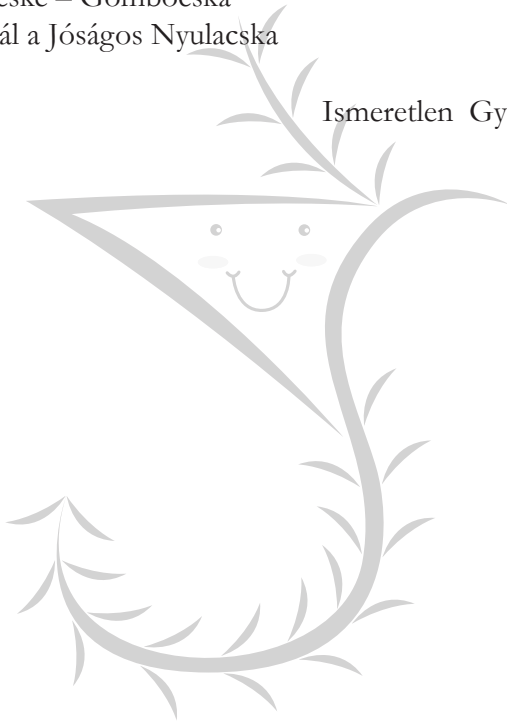
*„Komolyabb ez a játék mint a rohamsisakosok öldöklő izza-
dása – mert ölni nem vicc, de életet teremteni: ez igen! Ezt
csinálja utánunk valaki!”*

A borító - nem kiborító

Ez elment vadászni
Ez meglőtte
Ez hazavitte
Ez megsütötte
És ez itt meg ni, mind megette
Kerekecske – Gombocska
Szaladgál a Jóságos Nyulacska

Ismeretlen Gyerekvrs

Isteni függetlenségek

Írtam már az emberi függőségekről, voltak-vannak-lesznek is, és azok is, akik behódolnak nekik. Sokkal izgalmasabb állapot az, mikor is egyszer csak azt fedezed fel magadban és magadon, hogy független vagy. Mentem néhány olyan dologtól mely egykor gúzsba kötött. Onnan jöttem rá, hogy a múltkoriban nagyot gondoltam és megmártóztam kicsit régi függőségeim egyáltalán nem méltó mámorában. Volt ott minden. – Kinek nem? – Közben persze tükröt is mutattam, nem volt ez öncélú dolog, de akkor is. Használatba vettem egykori elmém és testem darbjait, hogy lássuk, honnan indultunk.

Hát fúj. Hát az ilyen ember mint egykor én voltam, hát az undorító. Nem is javasolnám senkinek. Idézném a L'art pour l'art tásulattól: „Kiokádja a belét aki kipróbálja,, Nem kell itt nagyra gondolni, elég egy két pohár alkoholtartalmú ital, főleg annak aki nem bírja. Persze én nagyon szigorú vagyok magamhoz. Van aki azt mondja ez semmiség, mikor gyónni mentem a pap egyenesen rám bízta a penitenciát, válasszak mit szeretnék, mert egyszerűen semmi nem voltam azokhoz képest akiket már hallott. Csodálkoztam ugyan és végre megértettem miért tart ott a világ ahol tart.

Egy a lényeg. Úgy élni, hogy nem függeni senkitől. Lehetetlen? Lehet. Akkor meg törekedni rá, hogy minél több láncot, rossz érzést és embert lerázzunk magunkról. Így is marad, jut is, napi harcok melyek edzenek de egy idő után meg lehet tanulni mindenből kikerülni győztesen és tisztán.

Ha nem is makulátlanul.

Állítólag arról már lecsúsztam.

A kis piros repülő

A kis piros repülő teljesen szabálytalanul landolt. Megijesztette a csoportnyi gyereket akik a réten addig önfeledten rohangáltak. Megjelenése után is , de az önfeledtséget felváltotta az indián üvöltés és az egy irányba rohanás behúzott nyakkal. A Főnök, aki épp az árnyékban hűsölt és próbálta elhessegetni az egyik főbűnt - ja nem kettőt, mert épp lustálkodott - bár most úgy őszintén : a bűn fogalma relatív. Tehát : ezen gyereksereg vezetője felpattant, de már korántsem ijedten. Az utóbbi hónapok erősen megedzették idegrendszerét. Pedig a kis piros vitorlázó épp felé tartott, neki is koccant a térdének, de ez neki meg sem kottyant bár az is igaz, hogy automatikusan káromkodásra nyílt a szája (igen, káromkodásra, mondom arra). "Teringettét" csak ennyit szólt és felmérte, hogy a gondjaira bízott gyerekek jól vannak-e. Persze jól voltak, ismét önfeledten ordítottak , szelfiztek és posztolták az eseményeket a kék-fehér sztoricentrumban.

Az egyik főbűn követte és közben sértődötten panaszkodott, hogy mellőzték és hogy szörnyű fájdalmat és kárt okozott benne a gép. A Főnök metsző tekintettel lepöccintette magáról és megmondta, inentől más dolga van, és útjára bocsátotta. " Mész és átgondolod az életed" - csak így lazán. "Megyek és átgondolom az életem " - mondta engedelmesen a főbűn, csak így lazán. Nem is gondoltuk milyen szófogadóak, igaz?

A Főnök sóhajtozva vágott át árkon-bokron, a kis gép immár teljesen lelassulva szakította szét a szögesdrótot, megadta magát a párás erdő nyugalmanak. Belsejéből mocorgás , obégtás, nem azt mondom, hogy szitokszó, de közel hasonló. Mindenki teljesen izgatottan leselkedett, de a kissé fáradt vezető nem engedett senkit közel, biztos ami biztos alapon.Egy darab karcolás nélkül megúsza.

A kutya mód - az nem kutya póz: semmi élvezet

Rettenetes volt nézni, ahogy az alig 10 éves kisfiú kissé meghajol, térdére rácsap, pisszeg, rövidet füttyent: így hívta magához az alig 10 éves kislányt. Ő pedig ment. Szemét lesütötte, alázatosak voltak a lépései, még Ő szégyenkezett. Kívülről hallottam a hangom ahogy élesen csattan, mint egy ostor. Megállítottam a pillanatot, felállítottam a szereplőket. Megkérdeztem a kisfiút, ezt ugyan hogy gondolta: „Csak vicceltem, – így szólt.

Én pont azt a dermedt csendet akartam elérni amit teremtettem. A szavaim súlyosak voltak de indokoltak: Egy ember nem alázhat meg egy másik embert sem szóval, sem tettel, sem cselekedettel. Ha pedig ezt egy férfi, egy fiú teszi ezt egy nővel vagy lánnyal: azért még súlyosabb büntetés jár. Aki pedig ezt végignézi és hagyja szó nélkül: sumák, bűnrészes, gyáva, nem más.

Nem mentség többé, hogy nem tudják mit cselekszenek. Vagy mit nem.

Korán meg kell tanítani a lányoknak, hogy mit várjanak el egy fiútól és mi az első jel mikor is távozzanak, akár szó nélkül. Van valami ősi tűrőképesség a nőkben ami véleményem szerint baromság, pont azt és akkor tűrik amit nem kellene, azon meg kiakadnak ami visszatekintve legyintésre méltó. Igen, olykor boszorkánymód nyomjuk a dolgokat, én belátom. Jómagam sem pártolom a hisztit és a toporzékot és vallom, hogy nekünk is olykor igen mélyen illik magunkba szállni, főleg premens időszakban. Masszív tapasztalattal rendelkezem e téren. Vallom, hogy régen nem boszorkányok lézengtek, hanem nők a menstruáció előtt / alatt és a hormonok borították el az agyukat nem pedig holmi démonok, de mindegy. Kár volt azért a sok máglyáért.

Visszatérve a férfiakhoz való hozzáállásra én megmondom őszintén, a Szökevény funkcióra kapcsoltam. Amikor azt érzem, hogy nem méltó hozzám egy helyzet, hang (nem egy ember- mindannyian egy töről fakadunk) akkor lépek, mégpedig le. Keresek magamnak jó társaságot , ha pedig nincs, akkor magammal is beérem, egész jól elvagyunk . Tehát amint rossz érzést keltenek bennem én arrébb állok, akár szó szerint. Néha pár méter is jótétemény, én nem szívok egy levegőt bántó szándékú entitásokkall. Nem kell engem érteni, elég ha én értem magam. Ha van olyan aki ért, úgyis ott fog állni mellettem vagy ülni, ha nincs akkor meg a nincs. De szerintem a zsák igényli a feltját.

Végezetül akkor ott az osztályteremben, hogy a dermedt csendet némiképp oldjam, azt tudtam mondani: Lányok, ha pedig mégis úgy bánnak Veletek mint egy kutyával, nincs mese, úgy is kell viselkedni. Először morogjatok majd ugassátok meg aki piszkál Benneteket és ha ez sem használ: Nos, akkor harapni kell.

Egy kivétel azért van. Ha mancsot kérnek és jó, szerető a szándék azt nevetve lehet adni. Sőt Nagylányok: akár dörgölözni is lehet. De csak a Gazdihoz.

*„Dolgos állat az ember
A cél: remény is egyben
Így hát a félt halál sem olyan kérlelhetetlen.”*

Én és Mágnes

A fizikához való vonzalmam kimerült mindig a kvantum részben. Jobban hangzik, rejtelmesebb és nem nélkülözi a romantikát. Az elemi része egészen a kínszenvedésig hatolt. Továbbá sajnos fogalmam sincs hogyan számolom ki annak a labdának a gyorsaságát ami ha kilódul a terciáról én kiáltok gyerekekre, hogy ne fusson utána, mert a labda formáját tekintve nyilván gyorsabb lesz és mivel nincs lába, bevár majd ENGEM ott, ahova érkezik.

Mondjuk amikor a mágnesekről tanultunk, figyeltem. Nem nagyon, de némiképp beljebb csúsztottam padba a verseskötetet és nem is lapoztam benne annyit. (Mint kiderült, Vekerdy Tanár Úr ebben semmi kivetnivalót nem talált volna)

A kétpólusú patkómágnes nagyon tetszett, gondolom mivel volt SZÍNE. Viszont a MÁSIK: rémület nagy szürke darab, ormótlan, súlya is volt, komolyan benne volt a tárgyakról alkotott legnegatívabb véleményem. És amit művelt a vasreszelékekkel!

Boldogan szétszóródva feküdtek kísérleti tálca alján, ha apró kis napernyőket raktunk volna oda meg kis vizet, tiszta tengerparti feeling lett volna, ezt oda is súgtam mellettem állónak, de persze nem kaptam érte mást csak pissenést. Akkor még nem tudatosult bennem, de első jele volt, hogy a fantáziával több a gond, mint a haszon.

Szóval gyanútlan, UNATKOZÓ kis vasreszelékek abban a pillanatban összekapták magukat amint feléjük közelített a NAGY, SZÜRKE mágnes. Rátapadtak, háptákba álltak, meredeztek jobbra-balra nem is értvén miről is van itt szó. Tették elemi dolgukat, mert ugye a fizika törvényei örökérvényűek. Na nekem már ott elegendő volt az ilyesmiből, megfogadtam, ha tehetem, nem leszek vasreszelék.

Aztán eltelt (nagyon) sok idő. Régi munkahelyemen, aminek napfényes közegében már otthonosan mozogtam kávésbögrével kezemben vígan csacsogva, odacsapódtam fizika szakos kollegám válla mögé. (Imádom a kisugárzását: ropogós, fehér köpeny, joviális mosoly, békebeli légkör és ismerős szenvedély amivel a saját területe felé teljesen elhivatott)

- Nagyon érdekes kísérletet hoztam a mágnesekről. - közölte.

Ó, kortyoltam kávémba. Már megint az átkozott mágnesek. Csak a baj van velük.

- Nem csupán kétpólusú mágnesek vannak. Ez sokkal érdekesebb.

Hoppá. Maradok.

Elővett egy kis csomagot, apró mágnes golyócskákkal, összeálltak egy tökéletes rendszerré. Aztán borult a csomagolás ami elszeparálta őket és szerte-szét esett a rendszer, de a ragaszkodás megvolt. Nem tudtak magukkal mit kezdeni, de a közelben maradt mindenki. Vonzották, taszították egymást, marha mód kellett igyekezni, hogy ismét összeálljon az ami volt, meg kellett találni a megfelelő pólusokat. Sokkal nehezebb volt mint a vasreszelékek esete, ha nem is látszott, de átalakult minden. A végén azonban mindenki a helyére került, csak történt egy kis ez meg az.

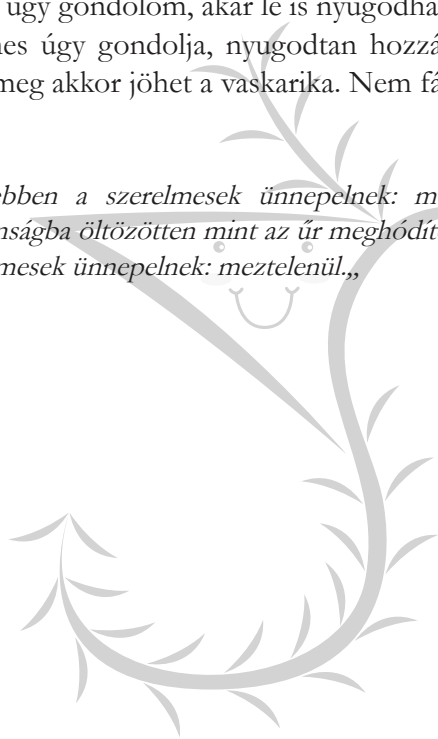
Namost. Tudom én, hogy a vasreszelék is demonstrál valamit, de ha szimpatizálni akarok fizikai síkon, akkor a golyók jobban tetszenek. Jajmár, nem gondol mindenre, nem biológia.

Nem emberibb az, ha a különféle egymáshoz igazodva kitesz egy használható egészet? Sebb, esztétikailag is, mint a nagy, szürke mágnes és rajta a sok kis reszelék, mint valami szőrös iszonyat.

Azt javaslom a vasreszelékeknek fogjanak össze. Használják

az olvadás törvényét, keressenek valami jóféle kohót, és kérjék, hogy legyen valami funkcionális dolog belőlük. Én speciel vasmacska lennék, semmi egyéb ütő-verő használati tárgy, esetleg vaskarika. Tenger mélyen, homokba fúródva, lágy hullámok meg minden vagy apró kis ezaz ami mindenfelé elszalad és lehet keresni...nem is tudom. Mondjuk egy szimpatikus hajó oldalán simán el lehet ringani én úgy gondolom, akár le is nyugodhatok. Aztán ha a mágnes úgy gondolja, nyugodtan hozzám csapódhat. Aztán meg akkor jöhet a vaskarika. Nem fából.

„Legszebben a szerelmesek ünnepelnek: meztelenül tüzes súlytalanságba öltözötten mint az úr meghódítói – legszebben a szerelmesek ünnepelnek: meztelenül.,,

Ez egy új lap

Igyekszem megfontoltan fogalmazni, de hiteltelen sem kívánok lenni (a szó ezen értelmében természetesen, hisz ki venne hitelt a nyakába a mai világban), mondhatni nem ez lesz a kenyerem.

Éppen hajnalok hajnala és abszurd módon a földön ülök, ami, ha az ősoket tekintjük nem igazán probléma. Mert ki mondja meg mi a normális. Nem mindig alap, hogy normál.

Azt gondoljuk, ha van kanapénk meg dohányzóasztalunk amire poháralátéteket rakunk és vendégeket várunk akikre aztán ha elmennek a hátuk mögül kígyót-békát mondunk, szóval akkor azt hisszük kb mindenünk van, mert mindenki másnak pont ennyi ami van, a tisztátalan gondolatokkal együtt.

És mégcsak nem is tehetünk róla.

Évszázados szenny rakódott le a emberekre és ők így próbálnak élni, túlélni napokat.

Jelzem nem tuti, hogy menni fog.

Lop, csal, hazudik, erkölcsi fertőben forrong a nemzet, egy ország, egy földrész vagy talán az egész világ.

De nem.

Vannak részek, ahová még nem jutott el a civilizáció egészségtelen, maró léptéke.

Tibetben például látni még tiszta lelkű embereket. Beérrik kevéssel és az az öröm, ha a nap végén a szerettek találkoznak, vagy nap közben a kötelező meditáció lévén összekapcsolódnak a lelkek és így, metafizikai síkon élvezik egymásban a biztonságot.

Nem törődnek akkor pénzzel, hatalommal vagy hogy mit fognak venni A-hitelre. Nem gazsulálnak szeretetért a szomszédban, nem mutatnak rossz példát, nem félnek, hogy elveszítenek mindent mert egyszerűen NEM FÉLNEK.

Az Élet tanulás(s)ok sorozata, de valahogy elfelejtettünk vizsgázni. Mindenki sunnyogva éli túl a napokat, hogy talán holnap is megúszom, és ez így megy egészen a halál napjáig, aztán lehet majd haját tépni. Már akinek van. A többi az fejet vakar.

Ezeddig a ránk rakódott kosz, mocsok nem láttatta meg velünk a valódi értékét az életnek. Nem is feltétlenül tehetünk róla, hordozzuk karmikusan elődeink bűneit is és valahogy elég az a magyarázat a hibákra hogy „pont olyan mint az...apja, anyja stb..”

Szar hírem van.

Innentől nem mentség.

Ami van az anyyi, hogy szembenézünk min is mentünk keresztül, mi és ki tett azzá amilyenek most vagyunk, megbocsátunk minden fűszálnak ami megsebezte a lábunk vagy épp hálát adunk ha selymes volt a hátunk alatt, szóval mérleget készítünk, lerójuk az esetleges adósságokat és nekivágunk újból, immár tiszta lappal.

Küiktatunk mindent amit ki kell iktatni. Embereket, bútordarabokat, felesleges ruhákat , fehér cukrot, mittudomén.

Aztán feltámadunk hamvainkból és folytatjuk tovább, mély tanításokkal felvértezve.

Sokat nem kell vinni az útra. A hit, szeretet és bizalom éppen elég lesz. Rossz hír, hogy rettentően nehezen adják oda. Főleg a bizalmat. De még van a remény is, ez jó hír. Tudják.

Az hal meg legutoljára.

Na mennem kel, a kávétól mindig ihletet kapok.

Gólyaláb

„Gólyaláb, gólyaláb, mért nem jöttél meztláb?”

Nem gondoltam volna, hogy egy gyerekkori mondóka játékos csúfolódása végigkísérhet egy Életet. Olyan ártatlan és játék, hát nem? Mégis, hányan vagyunk akik felkapaszzkodunk a fából faragott lábakra, lassan botladozunk, erőre kapunk, vidáman kopogunk aztán talán bukunk vele kicsit-nagyot . Tesszük ezt azért a néhány centiért hogy máshonnan szemléljük kicsit a világot, amit nem tudunk elfogadni a földön két lábon, azt külön megvilágításba kell helyeznünk.

Nem könnyű ám. Míg más divatos edzőcipőt húz és rohan végig napokon, addig mi létjogosultságot keresünk a gólyalábaknak. Lassan nem védi őket semmi, ami szent. Mégis. Évszázadok óta jelen vannak, örömet, játékosságot, más megvilágítást ígérnek. Vigyázzuk őket, fogadjuk el a létüket a sok modern , hasznos cikk mellett. Sosem tudhatjuk mikor fog segíteni rajtunk Valaki, gólyalábakon.

*„3000 méteren minden szónak
minden félelemnek
minden szerelemnek
minden rációnak
minden babonának
minden gyávaságnak
minden nyavalyatörésnek
minden optimizmusnak
minden elképzelhetetlen halálnak
Ijesztő
Súlyt
Kölcsönöz
A Gravitáció.”*

Szerényebb egy ábránddal

Ha azon gondolkodom hányszor lettem szerényebb egy ábránddal életem során, akkor a helyes válasz: épp elégszer. Volt hogy csalódás, csüggedés kísérte a veszteséget, bizony, volt életszakasz mikor nem tudtam okosan megélni ha valami nem az én törvényeim szerint alakult. A probléma pont a szóban, a felfogásban volt: veszteségnek éltem meg, ha valami nem úgy alakult, ahogy én azt elterveztem vagy gondoltam.

Mivel a személyi számom kettessel kezdődik bizony úgy adódott, hogy toporzékolás illetve ökölrázás mellékelte a jelenséget. Esetemben a káromkodás is szóba jöhetett. Ha pedig épp hosszú volt a hajam, még azt is ráztam. Nem vagyok büszke, de így volt, miért is titkolnám.

Aztán.

Valahogy leszelődtek az indulatok. Egy nehezebb életszakasz szerénységre, talán alázatra is tanított és ha nem is lehetünk mentesek a habitussal járó mellékletektől, azért szépen lassan megtanulunk uralkodni magunkon és elfogadjuk, hogy ha néha egy ábránddal szegényebbek is leszünk az mindig valami fontosabbal gazdagít egyben.

Ha képesek vagyunk elengedni egy tervünket, álmunkat, elképzelésünket akkor hiszem hogy Isten, vagy egy felsőbb hatalom, vagy akár saját magunk (legyen mindenkinek hite szerint) kárpótolja egy másikkal, egy olyannal, ami sokkal inkább passzol hozzá.

16 éves lehettem, mikor talán életemben először brutális módon szerelmes lettem. Szívem választottja focista volt és egyedi, még a neve is különleges volt. Levi's farmert hordott, nagyon szép szem, kedves mosoly és mindig a kávé automata előtt állt a sleppel. Én úgy gondolom akkor szoktam hozzá a kávé fogyasztásához és lett egy fajta függőségem az automaták felé: ha meglátok egyet azon-

nal apróért kotorászok és érméket dobálok és csak akkor nyugszom meg ha hallom ahogy elnyeli a gép a pénzt és kattogás jelzi a kávé jövetelét.

A történet kedvezően alakult mert az osztálytermük a tanári mellett volt és mivel eléggé minden lében kanál voltam, nem volt furcsa , hogy mindig találok ürügyet arra, hogy egy-egy tanárt kiugrasszak helyéről. A karma nagyon igazságos, mert most én is visszakapom: sosem tudok elmenni nyugodtan klotyóra mert egy-egy diák mindig megoldja, hogy sietősen kelljen dolgom végezni.

Na szóval, voltak mosolygások, kávézgatás, oldalba bökögetés, „nemisnézekerádemégislátomhogy Ómegnéz” szóval gyönyörű kis tavaszunk volt. Aztán...jött a levél Tőle, kedvenc angol tanárommal küldte nekem. Kék boríték, a levélpapíron a háttérben szenvedélyes nő vonaglik a tengerparton. Ez kissé meghökkentett, de hamar túljutottam rajta mikor felfedeztem, hogy ez nem más mint VERS melyet szabályos sorokkal, férfiúhoz illetlen szépírással eszközölt. Verset írtak! Nekem! A pad alá csúsztam és úgy haladtam sorról sorra. Az első kettőben taglalta milyen szép meg minden vagyok és hogy itt a tavasz. Aztán...na azt a pofáraesést, szerényebbséget az ábrándtól, hát azt nem kívánom senkinek. Hagyjuk is, mert felhúdom magam de az utolsó versszakot megőrizte az elmém sajnálatos módon, de mégis okulásként:

„Maradok ÜDVÖZLETTEL

Te gyönyörű barna leány
Kinek visszaadtad nyarát,
Ki Téged nagyon szeret
Na persze, mint BARÁT,,

Hát! Ekkor kezdtem kapizsgálni, hogy az életben nem minden úgy lesz, ahogy én azt gondolom.

Aztán, jó pár év múlva, mikor én kikupálódva rohangáltam sorok között kék-fehér kajacentrumban elébem állt ez a régi majdnem szerelem. Szemében öröm hogy lát, szólt is volna tán de nem álltam le vele vegyelemezni. Csak ránevettem hogy „Hellomi?” és futottam az akkori fiúhoz, aki nem úgy szeretett mint barátot.

Már nem fáj, hogy egyszer kevesebb lettem egy ábrándal, mert bennem volt a biztos tudat gazdagsága: Minden veszteségből fel lehet és fel is kell állni.

Követte sok – sok lemondás, átalakított igény, alázatos döntés, elfogadó magatartás. Mert közelebb a negyvenhez mint a harminchoz az ember megtanulja, hogy ha hátradől és hagyja, hogy beteljesedjék rajta az írás, akkor a jutalom az lesz, hogy minden úgy alakul, ahogy Neki a legjobb. Ez bennem így lett, az én hitem szerint.

*„Valutád a magasság -
a hamis pénztől óvakodj
ibolyántúli áruiddal sáfárcodj becsületesen
magányod zálogházba vidd
s égesd el a zálogcédulát.,*

Kísért. És?

JóBarátom azt mondta egyszer mikor épp háborogtam valamin vagy valakin, hogy ne tegyem, ez az indulat csak az ördög játéka: a rossz érzés keltése. Kérdeztem, meddig tart ugyan, hogy itt szórakozik az a kis pontpontpont énvelem. Megkaptam a megnyugtató választ: „Életed végéig. Mindenhol ott van, a 10 fő bűn figyelmeztet is. Emberek vagyunk, gyarlók, de meg lehet tanulni elhessegetni ezeket. Legyen az egy falat étellel több, egy pohár itallal több, egy gonosz mondattal hosszabb szövegelés, a dohányzás, egy másik emberhez vágyás, aki nem a legális párunk. Rengeteg a kísértés, napi szinten. Jó móka az ellenállás törvényét megalkotni, izgalmasabb egy idő után, főleg ha van társad akivel aztán kitérgeted nevetgélve hogyan bosszantottad Te fel a Kísértést, nem pedig Ő téged. Sőt. Az Ördögöt lehet hülyének is nézni. Hűűűűű mi. Meg yeeeeeee.

Ezen persze megint felhúztam magam, de igyekezett megvilágosítani az elmém. Nagyon nehezen tört be, az bizonyos. Minden emberben ott van a Jó és ott a Rossz is. Vannak akiket ez ural jobban, vannak akiket amaz. Semmi más dolog nincs, mint megtanulni tisztán látni, mert álcázzák magukat. Olykor pont az, akiről azt gondolod jót tesz veled, jót akar, na az szúr hátba a hátad mögött sokszor. Aki pedig a bicskát nyitogatja zsebedben vagy pillanatok alatt felviszi a vérnyomásod (esetemben 130-ra ami 80-ról szuper) szóval Ő meg a jó oldalt képviseli. Hogy honnan tudod őket megkülönböztetni: hát a Tapasztalat segít. Engem, akit farkasok neveltek és mondhatni vén róka vagyok már (bár nem látszik mert nagyon jól tartom magam meg karbantartanak is) szóval nekem már nem kell ujjat mutogatni, se szemmel verni, se rossz érzést keltő megjegyzéseket tenni mert én ezeket nemes

egyszerűséggel lesz@rom. De még hogy: ihaj módon. Mellette pedig hatalmasan jót mulatok ezeken az emberekben én igyekszem őket pszichológiailag vegelemezni. Harag sincs bennem, sőt, igyekszem őket megérteni, ha nem is szeretni. De ha megadják magukat, az sem elképzelhetetlen, én nyitott vagyok, lehet felém és hozzám jönni, de senkit erőltetni nem fogok semmire. Engem is jó ember és emberek tanítottak arra, hogy tudjak különbséget tenni.

Igaziból egyszerű ám. Figyelni kell magunkat, az érzéseinket. Ha jó érzést diagnosztizálunk, akkor az a valami vagy valaki jó nekünk. Ez pipa, tök egyszerű. De mi van a többiekkel? Mi okozza bennük azt, hogy bántani akarnak? Féltékenység, önbizalomhiány, lát bennünk olyat ami benne nincs meg és ezért haragszik...s.t.b. Nyilván mindannyian átmentünk ezen a tisztító tűzön, ki nem? De nem kell egy élet végéig perzselődni mint a disznók ha ölik őket. Szálljunk magunkba, mi zavar abban az emberben? A bátorsága? A fiatalsága? A tehetsége? Az hogy tapasztaltabb mint mi? Hogy több a szabadideje? Hogy mer olyan lenni amilyen? Hogy nem érdekli senki és semmi ami nem jó neki?

Hát ami hiányzik, teremtsük meg. Ha túl fiatalok vagyunk, majd öregsünk, úgy még senki sem maradt, nyugi. Ha túl öregnek érezzük magunkat hát fiatalodjunk, tartsuk magunkat jó karban meg ilyesmi. Keressük a jót másokban és akkor egyre kevesebb lesz a fojtogató rossz érzés bennünk, jön valami hihetetlen szabadság és könnyűség amint nem akarunk senkinek rosszat, nem pofázunk negédesen semmi szent szart másoknak, se szemben se háta mögött. Emberek, hát basszus térjetez már észhez! Véges az idő, nem illene inkább normálisan szép és jó mederben csinálni? Megtalálni a hozzánk illő párt, különösebb szabályok nélkül, tisztán. Megteremteni egy

privát kis édent, hisz mi vagyunk az az emberpár, aki erre kitaláltatott. Sosem okozni rossz érzést a másiknak, nem bántani és ha bánt minket valami kedvesen odabújni és elmondani. Roppant nehéz tudom én! De nem kell bele-roppanni. Aztán majd átállunk a Fényes, Tiszta, Jó méltó oldalra, várnak minket ürelemmel. Egyfajta halál az, az Ego halála. Ne akarj rosszat senkinek, nem éri meg. Visszaüti, na akkor aztán majd lehet pislogni!

És ne szégyelld ha jó lettél végre, ne durcáskodj szemérmesen, bár nekem azt mondták, ez is jól áll, de szebb az ha nyílt szívvel mosolygok és addig nézek farkasszemet a másikkal míg a könnyem kezd folyni bele, a jó mindezt, hogy a teringette meg a kutyafája. Hát nem betörték. Hát nem az lett hogy hagytam végre magam, így én most szabadulok. A gyönyörű jó érzések felé, na ez az amikor a Csodás Álmodások Jöhetnek. Nyitva a kapuuuu!

És megénekelte szimpatikusan az az emberpár is, bár naggggyon retro, sőt még annál is retróbb, hát azt, hogy „Szeressük egymást Gyerekek, minden percért kár” Jó mi. Ők is tudták a titkot.

Vagytok Még?

Jézus = Isten akcióban

Nincs ebben semmi tiszteletlen, maximum első ránézésre minimálisan megbotránkoztató. De gondoljunk csak bele, valójában pontosan ez történt.

A Jóisten leküldte egyszülött fiát és általa megnyilatkozott. A mai kor ezt úgy mondaná : helyzetbe hozta magát. Nincs mese, haladni kell a korrallal. Ahogyan az Ómagyar Mária siralma sem érthető lassan a felnövekvő generációnak, úgy a Biblia nyelvezete is nehézkessé válik. Egy a lényeg : a Lényegen nem szabad változtatni, félrefordítani, úgy alakítani, hogy az bárkinek is kedvezzon. Annak úgy kell elhangoznia, ahogy azt a Mennybéli valójában gondolja. Így is már sokat vétettek kardinális vonalakon, melyek megvezettek ki tudja hány generációt.

Az utóbbi időben sokat foglalkoztam hitbéli kérdésekkel, ezt a jó szokásom meg is kívánom tartani. Mondjuk úgy: elfoglaltam magam. Húsvét közeledtével pedig még jobban foglalkoztatott néhány dolog. Az, hogy a bűntöt tartom negyven napig : alap. Meg sem kottyan. De felmerül mindig pár dolog, ami elgondolkodtatott. Még hajnalok hajnala van, nem hívhatok senkit ha kérdésem van, így kifejtem itt.

Azon gondolkodtam, megállja vajon a helyét az, hogy "Uram, nem vagyok méltó, hogy hajlékomba jöjj". Szerintem Isten elvárja a tiszteletet de nem lenne olyan udvariatlan, hogy azt mondja, "Hozzád nem tehetem be a lábam" Maximum azt mondja, hogy majd máskor, most nem ér rá, fontos mennybéli teendői akadnak.

Ha pedig ráér, jön és helyet is foglal. Sőt, ha kínárod el is fogadja, bár szerintem nem kávézik. Viszont teázik és forró csokit is elkortyol és végighallgat és még mosolyog is hozzá.

Én ezt így képzelem, még jó, hogy a szólásnak szabadsá-

ga van és már nem köveznek bizonyos dolgokért. Aztán meg! Ha úgy alakulna! Nagy zsákokba gyűjteném a száraz zsemléket és hajrá, visszadobálnék!
Nagyon szép napot kívánok Mindenkinek.

A Levegő nyomában

Imádtam a magyar tanárnőt középiskolában. Csendesen, fegyelmezetten adta át az anyagot, mindent megtestesített ami nem voltam és tudtam, hogy nem is leszek soha, mégis. Az egyik ember volt, aki a legtöbbet adhatta.

Keveset mosolygott, méltóságot és csekély fájdalmat tükrözött minden mozdulata, minden amit tanított – mondott, maga volt a törvény. Magázott minket, ami eleinte idegen és kissé bántó volt, ám a hónapok előrehaladtával megtisztelő lett és ha felelni szólítottak, felnőttként indultam kifelé. De csakis irodalom órán.

Bármit tanultunk és bárkiről, a lehető legtöbb lett átadva, gondolatok, idézetek és – ritkán – a saját élete történeteinek tükrében.

- Vegyék elő a könyveteket, József Attila: Levegőt! - A hetes nyisson ablakot. – a legcsekélyebb humor sem volt a felszólításban, később megértettem, hiába futott végig az osztályon a nevetés moraja.

Ránk emelte komoly szeméit és szavalni kezdte.

„LEVEGŐT!

*Ki tiltja meg, hogy elmondjam, mi bántott
hazafelé menet?*

*A gyepre éppen langy sötétség szállott,
mint bársony-permeteg
és lábom alatt álmatlan forogtak,
ütött gyermekként csendesen morogtak
a sovány levelek.*

*Fürkészve, körben guggoltak a bokrok
a város peremén.*

Az őszi szél köztük vigyázva botlott.

A hűvös televény

*a lámpák felé lesett gyanakvóan;
vadvácsa riadt hápogva a tóban,
amerre mentem én.*

*Épp azt gondoltam, rám törhet, ki érti,
e táj oly elhagyott.*

*S im váratlan előbukkant egy férfi,
de tovább baktatott.*

*Utána néztem. Kifoszthatna engem,
hisz védekezni nincsen semmi kedvem,
míg nyomorult vagyok.*

*Számon tarthatják, mit telefonoztam
s mikor, miért, kinek.*

*Aktákba írják, miről álmódoztam
s azt is, ki érti meg.*

*És nem sejthetem, mikor lesz elég ok
előkotorni azt a kartotékot,
mely jogom sérti meg.*

*És az országban a törékeny falvak
- anyám ott született -
az eleven jog fájáról lehulltak,
mint itt e levelek
s ha rájuk hág a felnőtt balszerencse,
mind megcsörren, hogy nyomorát jelentsen
s elporlik, szétpereg.*

*Óh, én nem így képzeltem el a rendet.
Lelkem nem ily honos.*

*Nem hittem létet, hogy könnyebben tenghet,
aki alattomos.*

*Sem népet, amely retteg, hogyha választ,
szemét lesütve fontol sanda választ
és vidul, ha toroz.*

*Én nem ilyenek képzeltem a rendet.
Pedig hát engemet
sokszor nem is tudtam, hogy miért, vertek,
mint apró gyermeket,
ki ugrott volna egy jó szóra nyomban.
Én tudtam - messze anyám, rokonom van,
ezek idegenek.*

*Felnőttem már. Szaporodik főgamban
az idegen anyag,
mint szívemben a halál. De jogom van
és lélek vagy agyag
még nem vagyok s nem oly becses az irhám,
hogy érett fővel szóltanul kibírnám,
ha nem vagyok szabad!*

*Az én vezérem bensőmből vezérel!
Emberek, nem vadak -
elmék vagyunk! Szívünk, mig vágyat érlel,
nem kartoték-adat.
Jöjj el, szabadság! Te szülj nekem rendet,
jó szóval oktasd, játszani is engeddd
szép, komoly fiadat!*

1935. november 21.”

Előremutató, súlyos, figyelmeztető sorok voltak. Talán a felét sem érthettem még, de tudtam nagyon, nagyon kell figyelnem. A gyomrom remegett, rántott magával az odatartozás a láthatatlan világhoz, oda és Ahhoz, ahonnan és Akitől a sorok származtak.

A félelem, az igazságtalanság, a torokkaparó ellenkezés, a büszke – könnyes főemelés a várható harcaimra, mind megteremtődött bennem azokban a percekben.

Befejezte, és a zöld szem bánatos volt, de csupán egy pillanatig. Megkeményedett a tekintete mint hadnagyoké szokott tán mikor utasítják osztagukat.

- Lesz majd, nem is talán, hanem biztosan, mikor azt mondják: „Nem így képzeltem a rendet. „Akkor nem fog más maradni, mint hogy megteremtsék. Megteremtsék és megtartsák –elengedhetetlen élettani folyamat. Mikor anyám meghalt – örökbefogadtak, de hiszem azért, mert szeretett annyira az Isten, hogy a legjobb helyen akart tudni – mikor meghalt ez a nagyszerű asszony, életemben először nem találtam a helyem. Se enni, se inni, se aludni nem tudtam, éjszakánként járkáltam fel és alá a lakásban. Aztán egyszer csak feltéptem a spájsz ajtaját. Máig nem tudom ki vagy mi tetette velem, alighanem kell, hogy legyen felsőbb hatalom, avagy az elme képes a legmélyebb tudatalatti állapotából gyógyítani önnön magát.

Kipakoltam onnan mindent, felsúroltam a sarkokat, kidobáltam mindent ami megromlott,ami pedig maradt annak fényesre törölgettem az üvegét. Visszapakoltam és mikor körülnéztem, elkezdtem végre sírni. Jegyezzék meg: ha nincs rend bennünk, kívülről kezdjük a rendrakást. Aztán mikor hozzászokunk, hogy ez a lelke mindennek, tisztul majd életünk minden területe. Kívül-belül. Nem kell makulátlannak lenni. Épp elég az hogyha rányitnak a maguk lelkére: ne forduljanak vissza az ajtóból.

19 év telt el a magyar óra óta. Hajnali három óra van. Konyhaszekrényt pakolok, költözök. Nem halt meg senkim. Értem a vers minden sorát.

‘Kerettörténet folytatása

•Világvallások találkozója

Isten úgy gondolta, kikéri véleményét a megannyi vallásnak is a team munka előtt, hisz a Földön ezt csak így lehetett megoldani, mert az emberi faj így alakult. Meghívta magát különféle alakjaiban és már beleszédült a körtelefonba: mélyen együtt érzett a skizofréria áldozataival .Az Istenek különféle alakban tehát megültek egy rendkívüli tanácskozást , megvitatták hogy a pokol előtt hosszú, tömött sorok álltak, a Mennyekben pedig alig lézengett valaki. A Nirvanáról nem is beszélve, üresen kongott.

Ezek nyilván csak koholt helyrajzi adatok, mindenki magában hordozza ezeket a helyeket. Viszont nem mindegy, hogy mit sugároznak kifelé. Egy pokolban leledző lélek semmit nem fog emelni a világ rezgésszámán. Sőt. Ha sokan összejönnek akik ezt képviselik, ott előbb-utóbb beüt valami katasztrófa.

Világvallásonként letelepedtek a kerek asztal körül és néztek egymásra nem túl okosan. Az már nagyon nagy baj, ha az Egy Isten különféle alakban ennyire tanácstalan.

- Nem is tudom, miért kellett beengedni a kígyót a Paradicsomba. – így az egyik.

- Nem is értem miért volt baj, hogy csak a szeretet törvénye létezett, mi a szent szarnak kellett ördögöt kiáltani.

- Nem is értem miért kellett kiebrudalni az első párt a Mennyek országából Megbocsátani, nevelni, aztán az okosítás után teret adni nekik. Jóhogy elvette az almát az a szerencsétlen, hisz nem tudta mi fán terem.

- Ezért okos az a gondolat, hogy Nőknek nincs dolguk szent környezetben, csak mindent összezagyválnak. – (gondolhatjátok melyik világvallás kirendelt védője mondta ezt)

- A Samsara nekik túl bonyolult, azt kurzusban oktatni kellene, nem mindenki olvas a jelekben, sőt, ha rá is áll az agyuk, az is idő. Aztán meg legyenek rá.

...Lehetne ezt tetézni, de egy a lényeg: a bajt orvosolni kell. Vagy meggyógyítani a világot, vagy felszámolni az egészet és elkezdni előről. Szent dózerolás, ezt így hívják.

Felcsillantak a glóriák. Yupii, kezdjük előről. De máshogy.

Mivel végre figyelembe vették a nemi különbségeket, így a tanácsban egyértelművé vált, hogy a Nőket nem szabad kihagyni a buliból, mert igaz ugyan, hogy sok mindent bekavartak (háború, politika, botrányok) de azért az őserő is bőven tőlük jön és jó, ha ez nem háttérben van.

Amiben maradtak: megszüntetni az ördög nem túl konstruktív erejét (finom a fogalmazás módja), ez még visszavan, viszont friss híreink vannak a Férfi-Nő témakör javítása project kapcsán:

Modern körülmények között kijelöltek egy arra alkalmas Ádámot és Évát, kiképezték őket. Végigmentek minden elképzelhető nehézségen, megmutatták hogyan korcsosult el így az emberi mivolt, nagy levegőt vettek, kiállták a földi tisztítótűzet, tükröt mutattak a társadalomnak, felhívták a figyelmet a fennálló veszélyekre, amit nem éltek át, arra is volt gondjuk, hogy megmutassák, nem mellébeszéltek (Éva legalábbis tuti nem, Ádám az ilyen körülírós, bonyolító kis

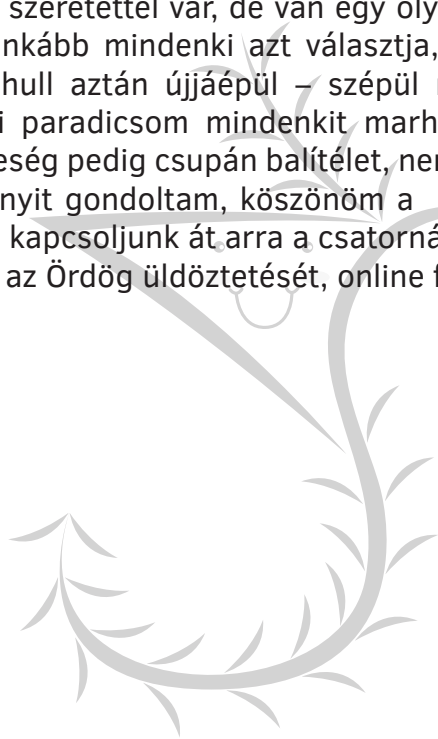
Miaszösz: férfi, de mindegy) szóval szépen igényesen kígyót – békát kiáltottak a Rosszra, nem megették azt.

Miután felfeszítették őket, kikínlódták az emberiség összes vétkét, lehetőséget adva mindenkinek az újrakezdésre. Persze ettől mindenki anyyira pocskul érezte magát, hogy újra megteltek a templomok, erdők – mezők, és nem lógott minden kis hülye a neten, hanem elővették a könyveket.

Hogy az új, megedzett emberpár hogyan alakítja életét, nem tudom, ezt mindig csak a következő holnap ad választ, nem is néznek nagyon ennél tovább, mert minek is, bár a Nő az Nő marad én azt mondom. Igazán nem tudom, csak annyit, hogy ennyi szenvedés úgy összekovácsol két embert, hogy nem is tudnak máshogy meglenni mint szeretetben, egymás nélkül pedig biztosan nem, hisz kirendelték őket egymásnak. Valamint Ádám irigy a bordájára, szereti szem előtt tartani ha már az övé. De ez ilyen lengő borda, nem szereti ha megmondják hogyan meg merre lengedezzen. Az biztos, hogy Éva mellé egy jószágos, olykor szigorú embert kellett kirendelni aki fényévekkel tapasztaltabb nála, mert a Nő az Nő és hatalmas a baj, ha a fejünkre nő.

A vége persze happy end, a megfelelő tanulsággal. Nem harácsolni, hanem körülnézni és örülni az Életnek mint pl a tibetiek. Megtanulni magunkba fordulni, nem félni tőle. Örömmel lelni egymásban, a gyerekeinkben, szeretni mindent és mindenkit akit lehet. Akit nehéz azt is próbáljuk meg, nekik van a legnagyobb szükségük a szeretetre, de azért nem árt távolságot tartani.

Megismerni és aztán sem ítélni, hanem tiszta szóval tanítani. Kimondani ha van bennünk emberi gyarlóság, hisz a felgyülemlett szemetet csak úgy lehet megszüntetni ha kivágjuk a lábunk elé. Aki mindezt nem kívánja magára venni, esetleg megsértődik a leírtakon vagy azt mondja baromság: ám legyen. A pokol továbbra is mindenkit szeretettel vár, de van egy olyan érzésem, hogy inkább mindenki azt választja, hogy hamvaiba hull aztán újjáépül – szépül mert bizony a földi paradicsom mindenkit marhára vonz. A büszkeség pedig csupán balítélet, nem más. Most így ennyit gondoltam, köszönöm a figyelmüket, lassan kapcsoljunk át arra a csatornára ahol közvetítik az Ördög üldöztetését, online felületen.

Az ördög befogása

Hát a történetben ez volt a legegyszerűbb. Lépre sem kellett csálni. Csak kihasználni, hogy annyira magába belezúgott egoista kreatúra.

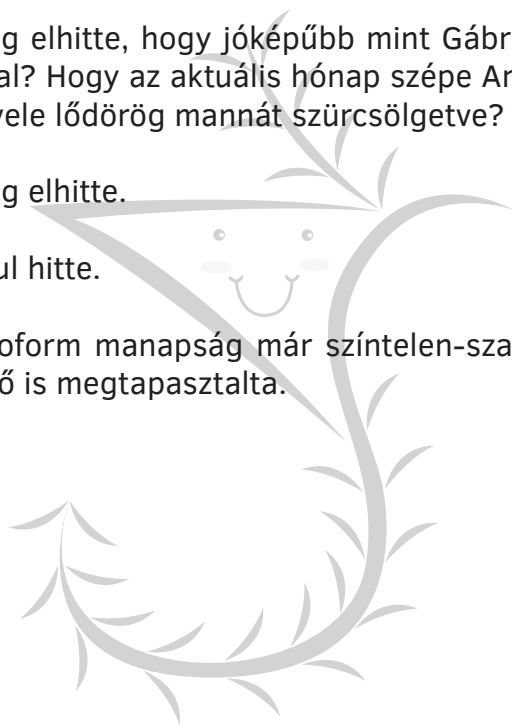
Most komolyan.

Tényleg elhitte, hogy jóképűbb mint Gábriel Arkangyal? Hogy az aktuális hónap szépe Angyalka majd vele lődörög mannat szürcsölgetve?

Tényleg elhitte.

Rosszul hitte.

A kloroform manapság már színtelen-szagtalan, végre ő is megtapasztalta.

‘Helyszín: a hegy teteje – ‘Avagy a csúson kell abbahagyni

A csapat akkor tapasztalta meg először és utoljára a lelkifurdalást. Emberi érzelmet diagnosztizáltak magukon, rettenetesen szenvedett mindenki, de tudták ez közérdeket szolgál. A hosszú asztalon a többnapos éjjel-nappal tartó munka látható nyomai és az ajtó: ami mögött ott volt ugye a javítandó Ördög, lassan beletörődő dühével és azzal, hogy kínjában állandóan alakot változtatott, és az első időkben a frászt hozta arra aki épp bement ránézni.

Mindenki próbálta meg és betörni a saját elképzeléseivel. Minden emberileg szép és értékes részterülete az Életnek a lábai előtt hevert. Megértés, gyengédség, művészetek – semmi. Azúr az asztal végén ült összeroskadva.

- Hol van 11? – már körül sem írta a kérdést, tudni akarta mit ügyszik megint.

- Pont néztem imént a radaron. – kapott a szón 34, hogy végre megtörheti a kínos apátiát.

Pár órája olyan szándéka volt hogy meg akar tanulni lángot sütni...mi? – hajolt a monitor felé zavart képpel.

- Lángost. – mosolygott kicsit az Úr.

- Ja. Igen. De aztán jött valami eltakarító munka és terepfelmérés és gyerekvédelmi feladatok. – De szerintem..... – zavaros lett a vétel.

- Hello mi! – toppant be az említett Nagy Szám.

- Dikksavalé! – Nédda má mit hoztam nekem. – lenggetett néhány reklámszatyrot – szezonvégi akciój.

- Mindenkinek hoztam valamit, járuljatok közelebb.

- Ne most te állat! – suttozta 34. – ijedten sandí-

tott az asztal végére ahol megbabonázva ült a Legek ura.

- Migatyánk már megint ki van akadva azon a kis problematikán? Mondtam hogy szóljon nekem is, segítek, de ha nem hát de. Elég volt itt ebből. Akkora feneket kerítetek itt mindennek - ami hízelgő ugyan, de ez csak az enyém! - csapott formás hátsójára. Hol az a jómadár? - Ez pedagógia meg pszichológia hát ez az én asztalom!

Kivágta az őrző - védő szoba ajtaját, ahol a Sátán épp passziánszozott és enyhén zavart elmeállapotról tett tanúbizonyosságot.

- Szia te kis Huligán! Passziász? Mi vagy te vénasszony? Ha megjavulsz megtanítalak póke-rezni! - rikkantotta. - Rendesen, nem kockáztatósan! Kockáztatósan! - 11-es a legnagyobb szeretet jegyében közölte mindezeket. - Gyere csak ide, nézd mit hozott neked a Mami! A rengeteg bevásárlótáskából kihúzott egyet és oda-tolta neki. - Ez kell neked te kis hülye. - Egy kis válltáska. - nevetett fel.

- Vágod! - jól hátba veregette és meg is ölelte.

- Te nem félsz tőlem? - nézett rá csodálkozva az ördög nagy szemekkel.

- Én? Tőled? - Már a hegyes tűtü se. - vigyorgott 11 és töltött magának egy kis vizet a kancsóból.

- Mi a hézag Öcsi? Vagy Hugi, vagy mi a bánat. Amúgy hanyas vagy te állat? - vette szemügyre a kapott számot a pólón. 163 400? Hát, így múlik el a világ dicsősege.

- Te hányas vagy? - kérdezte az egyre kisebb Sátán szomorúan.

- Én? 11. Mert $1 + 1$ az kettő. Meg mert Mesterszám. Meg azért mert Mindegy.

- Én nem tudok megváltozni. – rázta szomorúan a fejét a Sátán, aki már csak sátánka volt mert elindult a visszafordíthatatlan folyamat, hála a jó....11-nek.

- Aztán mér nem. Én is megjavultam. Én sem voltam jobb ám. Mindenki dönt egyszer így vagy úgy, de vannak akiknek a döntésén több múlik. Te is ilyen vagy, én is. Nem kértük – kaptuk, de ezzel nem illik visszaélni.

- Én jó akarok lenni. – nézett szomorúan rá , 11-es meg is sajnálta, mert nézett már ő is így, de nem kímélte őt sem senki.

- Akkor legyél. Tolsztoj aki most épp megint leszületett és épp egy malmot vezet Lappföldön, na mindegy, szóval régen Ő ilyen nagyszakállú orosz író volt és azt írta hogy ha Boldog akarsz lenni hát légy.

- Ennyi?

- Ennyi hát. Legyél jó, tegyél jót, először kicsit , tanuld meg használni a jó erőt aztán lehet varázsolni, de ez az állandó hadakozás sehova sem fog vezetni. Ha jó akarsz lenni hát legyél. Ha le akarsz szokni a cigiről hát szokjál. Minden rajtad múlik, pont neked magyarázzam? Az emberek a gátjai saját maguknak. Senki és semmi más.

- De akkor mi lesz ha én megjavulok? Nem lesz egyensúly. – kötötte az ebet a karóhoz.

- Hát mit képzelsz ki a Lófasz vagy Te! Próbáld ki mi lesz ha megjavulsz! – Vesztenivaló nincs csak végre nyugtunk lesz – kászálódott fel a székből.

- Amúgy meg nézz végig magadon. Ott tartunk épp, hogy a kamaszkorba varázsolgattalak vissza. Meddig tartson a folyamat? Értesz Engem? – 11 közel hajolt, nem kímélve az aurát. – Értesz te

engem? – Nem szeretett de tudott ijesztő lenni.
- De hogyan...hát hogyan nem félsz te tőlem.. –
hebegte a KamaszAngyal egyelőre glória nélkül.
- „ha te tudnád amit én...” – dúdolgatta míg össz-
eszedte a shopping táskákat. – Mi? Ja? – Ezt nem
lehet elmondani ezt meg kell érteni. Aztán lehet
rá gombot varrni. Addig meg szedd össze magad,
menjél szanatóriumba meg hallgasd a Wonderful
World – öt . Na mennem kell, ajánlom magamat. –
homlokon csapta a szeretet jegyében és kilibbent
az ajtón.

Kilépett a nagy térbe és mindenki elhűlve nézte.
- Mit bámultok, nem én vagyok az Isten – vágott
egy pofát. – Adjatok mellé valami kineziológust
és rendes családba kerüljön, fogadják örökbe és
egyszerre ne legyen nála sok pénz mert hajla-
mos lesz a devianciára. Aztán ha megérdemli és
megdolgozik érte felviheted a dógát . – itt pillan-
tott az Istenre. – Te meg menjél nyugdíjba, sza-
bad vagy, ezt akartad nem? Aggaszd ki a fűzfa
alá a hintaágyad, lengedezzel, kerüld az állóvizet
ésna viszlát, mennem kell mert az Elvált Nők
Klubbja vár ezenkívül ki kell emelnem egy gyere-
ket mert nem bírnak vele. Cső!

És valóban , már nem volt sehol. Többen felugrot-
tak hogy visszahívják, ünnepei, csodás pillanata
volt, együtt kell lenni ilyenkor, ennél nagyobb és
szebb dolog soha nem történt mióta az élet meg-
jelent az Univerzumban.

- Hagyjátok. – az Isten hangja soha nem volt ilyen
fáradt még. – Ezt a Szelet nem lehet megállítani.
/Most van az mint a romantikus filmekben, hogy
bolyonganak a főhősök, messze bámulnak és
mélyre szívják a levegőt valamint azon tanakod-

nak felhívja – e ugyan egyik a másikat, de aztán persze mégse, aztán persze mégis, aztán meg hiába keresik egymást, pont nincs téreőr meg „elromlanak” a telefonok Vagy eltűnnek. Fakultatív./ Szóval nyugodjon meg mindenki a, mert természetesen Nő vagyok és lesz happy end.

Csajos dolgok a Mennyekben

- Küldött az Atya hogy kérjek bocsánatot mert mindig piszkáltalak és hogy béküljünk ki mert így nem lehet együtt dolgozni. – mondta 13 gépiesen.
- Nincs kegyelem. Majd ha meghalok. – nézett maga elé 11 és lógatta le a lábát a ping-pong asztalról a rekreációs szobában.
- De ki kell békülnünk basszus! Meg te nem is tudsz meghalni! – tördelte kezét 13 és kiabált bele a nagyvilágba. – Nagyon leszúr ha nem! – nézett ijedten.
- Nem leszúr hanem például megszid, figyeljél már mit beszélsz te kis hülye és ne ordítsál. – 11 összeroskadva ült, ahhoz sem volt ereje, hogy kihúzza magát. – Én nem utállak, nem gyűlöllek mert én olyat nem tudok. Én lent a Földön azt láttam, ami okos, hogy ilyen esetekben az emberek kerülnek egymást. Udvariasan köszönnek, aztán jóvan. Nincs nyalizás meg megjátszás. Tudja mindegyik hogy nem jól kapcsolódnak az energiák és ezért nem is erőlködnek. Nem utálnál ennyire ha nem lennél ilyen féltékeny a dolgaimra, és nem is jó helyen kapizsgálsz. Amiről azt hiszed hogy nekem kell, az nekem nem kell, aztat én szívesen neked adom. Van amihez én értek, van amihez te. Meg öregebb is vagyok, milliárdnyi fényévekkel. De mondom: lemondok a bónuszomról.
- Odaadnád a hibátlan karmát? – hitetlenkedett 13 ami nagy luxus a Mennyekben és ezt igazán nem illene.
- Oda . – volt eltökélt 11.
- De miért? – nyitotta tágra szemét 13. – Van ott minden. Amit akarsz.

- Mert én itt érzem jól magam és elegendem van már az állandó lélekvándorlásból nekem itt a családom és én itt akarok magamnak egy istenséget akivel jól elleszek aztán jóvan. – És engem a Főisten nagyon megdolgoztatott ahhoz, hogy én ilyen kérhessek.

- De mindenki azt fogja mondani, hogy hülye vagy. – rázta a fejét 13.

- Te engem ne hülyézzél te most nyalizzál mert megkapod ami nekem nem kell, te ne nagyképzéssel te most húzz el innen villámgyorsan! Bár úgyse gondolom meg magam. És többet ne zavard az ősök csendjét.

13 meg akarta ölelni de elhárította.

- Adhatsz egy pacsit, de engem ne ölelgess. Menjél aztán legyél szerelmes és karrierizálj.

13 boldogan ugrált mint egy idióta bakkecske. 11 elhúzta a száját amit tudjunk be mosolynak egye rongy.

- Akkor elástuk a csatabárdot? – lelkesedett 13.

- Te majom, te idióta, te barom értsd már meg, hogy mit beszélsz! – nem ásunk, maximum szögre akasztunk, hagyjuk LÓGNI. Abból nincs baj. Na alája szolgálja. – állt fel. – Nekem még dolgom van.

- Most mihez kezdesz? – pislogott 13.

- Megmártózom az univerzum magányában és várom azt a hülyét aki hozzám hasonló.

- Nagyon jól hangzik. – illedelmeskedett 13. 11 pedig arra gondolt milyen jó színésznő lesz ez ott lent a Földön. Színésznő, elnézést. Mert nem mindegy.

„11-et kérjük a Zirodába! 11-et kérjük a Zirodába!„ – a hangosbemondó nagyon hangos volt.

Körülnézett és a legutolsó nyugágyhoz ment a sorban. Fejére fülhallgatót, testére takarót tett.

- Bekaphatjátok – emelte fel kezeit és a római ötös felét mutogatta szerzte a nagyvilágba.

Ez abszolúte nem volt szép és nőies tőle.

•Kéretik!

- 11-et kéretik hogy fáradjon az Úrhoz! – a hangosbemondó többször is bemondta, de 11 még mélyebbre sülyedt a nyugágyban és felhangosította a zenét a fülében.

- Menjél már! – topogott mellette 13. Majd engem csesznek le ezért is. – Menjél már ! – ugrott párat.

- Majd ha fagy! – ordította 11 mert ordíthatnékja volt és mert nem hallott jól a hangos zenétől.

Hirtelen hideg szél lobogtatta a hajakat és esni kezdett az eső.

- Te mocskos állat! – rázta öklét 11 és kiugrott a puha takaró alól ahová bekuckózott.

- Te átkozódsz a Mennyekben ! – kerekedett ki 13 szeme. – Sirály. – az alter zene jó hatással van a népiekre.

- Na ebből elég volt. – 11 hatalmas léptekkel elindult.

- Na gyere te Csámpás! – az Úr hangja visszafogott volt, de senki nem tudta eldönteni mitől is, ezenkívül nagyon istenes. Olyan jó kis hang, na. Nagyon izgulok hogy mi lesz. – a szerző. (Még én sem tudom.)

Utó-vég[®]e

Az asztalon szétszórva papírok. 11 némileg le-
higgadva és csendesen lépett be. Igazított is
egyet-kettőt a ruháján.

Az Isten rettenetesen fáradt fejjel nézte, már tény-
leg nem tudta senki mi lesz. Azért ekkora kevere-
désre és érzelmi hullámvasútra senki sem számí-
tott. Persze, mert nem mérték meg jól 11-et sem.

- Jobbnál jobb partik. – mondta megtört hangon. –
Válogathatsz kedvedre. – Az azért milyen már mi-
kor maga az Isten lesz hitetlen.

- Inkább leszek szerelmes egy Angyalba! – csa-
pott az asztalra 11, persze mert az előbb Robbie
Williams-et hallgatott.

- Ugyan már! A te múltaddal! Nem tudlak szentté
avatni! – járkált fel alá.

- Akkor meg! Tegyel boldoggá! Nekem úgyis jó
lesz! – 11 tovább csapkodta az asztalt.

- Ezt nem lehet! Ezt az egyet nem lehet! – az Isten
ordított. Odalent villámlott. Tehát nem igaz, hogy
ilyenkor az ördög veri a feleségét.

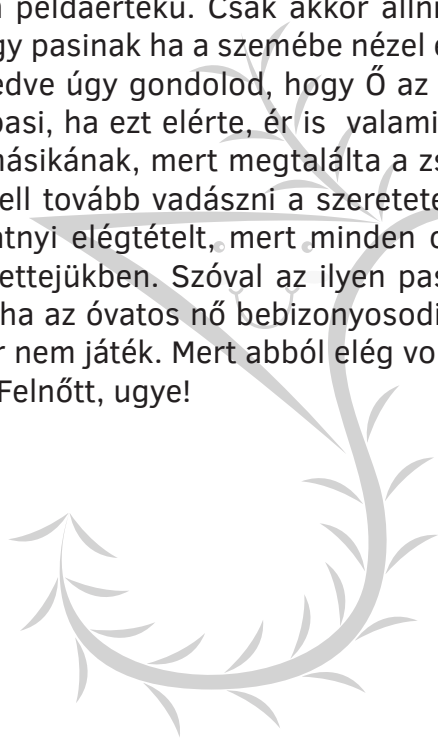
- Mit nem lehet! A sátánt megjavítani azt lehet!
Átírni az univerzum szabályait ..aazt lehet! Az Is-
tent boldoggá tenni aazt nem lehet! A saját, kü-
lön bejáratút sem? Hát hülye vagy vagy b.....?!

És most ez a zárszó.

Mert ennek így ahogy volt, a Jóisten már nem tu-
dott ellenállni.

u.i. : 11-es végre megkapta a kárpótlási jegyét
és azt a valakit akit úgy tudott szeretni és tisztelni

mint Egy Istent. Hasonló cipőben jártak. (Ahogy azt lent a Földön elintézte-mert jótett helyébe jót várj) És ez persze fordítva is így volt. Sok munkával járó szerelem lett ez, egy tiszta pillanatban rájöttek, hogy hitelesek benne, jól csinálják és mindenki szereti őket, mert Jók. Mindig volt is kiérdemelt pihenés meg jutalom. 11-es példája legyen példaértékű. Csak akkor állni meg fél lábbon egy pasinak ha a szemébe nézel és némiképp megijedve úgy gondolod, hogy Ő az Isten. Na az ilyen pasi, ha ezt elérte, ér is valamit. Elég egyike a másikának, mert megtalálta a zsák a foltját, nem kell tovább vadászni a szeretetet, jó érzést, pillanatnyi elégtételt, mert minden ott van bennük, kettejükben. Szóval az ilyen pasi kap is valamit, ha az óvatos nő bebizonyosodik róla, hogy ez már nem játék. Mert abból elég volt! Mert mindenki Felnőtt, ugye!

Zöngicse és Rezdülések a Mennyekben

- És most akkor ha már így. Mit szeretnél? Bagatelizáljuk el a történet szép és méltó ívét, jöjjön a Deux ex machina?

- Az görög. Meg azt sem tudom mit jelent.

- Nem kell neked mindent tudnod. Na gyere ide. – húzta oda az Isten 11- est. – Csak tudnám, hogy csináltad.

- Hát, majdnem beledöglöttem, de esetemben ez ugye nem lehetséges. Ez olyan Mint az a karó amit a fűzfa mellé raktál, emlékszel? Hogy támogassa meg védje. A fűzfa bazi nagy lett, a karó meg már csak pihen alatta, mint holmi nyugdíjas.

- Szóval mit szeretnél?

- Engem érdekelnek azok a csajos dolgok amik ott lent vannak. Hogy szépek legyenek, meg színes ruhák meg a hajuk is fényes ha megmossák, meg ilyesmi. Meg van az a szerelmes rész, meg hogy örökre összetartoznak.

- Basszus nálunknál jobban ki tartozhat össze jobban örökre? Tudod hogy ki vagyok én.

- Jaja, kivagy a Mennyekben, hallottam már eleget.

- Mit szeretnél? Nyomatékosan kérdezem és kérlek pontosan fogalmazz. Gyűrűt meg leánykérést meg fehér ruhát?

- Igen, az tetszik, bár nem minden része. Én egész napot nem bírnék. Meg pl inkább reggel esküdném meg hogy így meg úgy, hogy mindenkinek hajnalban kelljen kelnie – kuncogott az erős karokban. - Te most karbantartasz? Meg gyúrsz vaze? – tapogatta meg a saját istene bicepszét.

- Tudod már nem vagyok fiatal - kortyolt bele a

gyógyteába az aki – nagy – változásokon – ment – keresztül – és – maga – sem – hiszi. Sóhajtva tette fel a kérdést:

- Szóval? Válasszunk gyűrűt?

- Igen, de én olyat szeretnék hogy a középső ujjra, tudod amivel mutogatni szoktak, tudod így felemelik a kezüket és....

- Na gyere csak ide te ördögfióka, még hogy középső ujj meg még hogy- a Jóisten felemelte a Zangyalát, arca a nem kis szív felett nyugodott, tenyere a fenekén. Azt az egyet, akinek immár külön bejáratot biztosított, egyetlen egyet, nem tizenegyet, mert bebizonyosodott, hogy neki is van szíve. Így lett 11-ből EgyetlenEgy.

.....
.....
.....

- Te Figyi – suttogta.

- Nnnnaa.... – Istennek, ha álmából ébresztik, a hangja morgós.

- Ha én vagyok a te Párod és mondjuk, hogy te az Isten, akkor az azt jelenti, hogy én Istennő vagyok?

- Azt. De hagyjál már aludni az.....

- Isten Szerelmére? – az Isten felesége úgy nevet, hogy fejére húzza a párnát csakhogy tompítsa éles hangját és ez felülír minden rosszat a világban abban a szent pillanatban, de teljesen felesleges. A Zúr szeme rajta.

Hát, valami hasonló lyót kívánok Mindenkinek.

ELŐKÉSZÜLETBEN:

- **Az Angyalok jegyben járnak**
- **Érdek-es Házasság**

Ki múltba tekint – Jövőbe Lát – 56 érv hogy senki ne tudjon szivatni már senkit

Mi? Mikri! (előzetes)

- Mimikri! –csapott az asztalra a kisasszony.
- Mi? – fel sem nézett, megszokta már a hirtelen jött harsány kitöréseket.
- Ez egy jelenség a földön. Így hívják a sumákolást szépen. Sajt alakban meg Camember. – az asztal sarkára telepedett, nem kicsi de nagyon formás fenéke alatt összegyűrdött megannyi irat, jegyzet, feljegyzés. Hatástalan volt rá a hely ahová született, ezért is vigyáztak rá olyan nagyon.
- Mi az hogy sumákolás? – elkezdte aláírni a papírokat és közben végignézett kisasszonyon. Tiszta végre, pedig mennyi baj volt vele. Dobálja itt a haját, mindenhol majd tincsek, most épp szőkére van festve ha jól látja , ő pedig mosolyog miatta. A rádióban zenét hall, már mozog rá.
- Hát. Hogy rettegnek az igazságot ki és elmondani és ezért nem is teszik. Alkalmazkodnak az adott helyzethez és eljátsszák amit várnak tőlük .Képzeld el. – az asztalon található fényképet amelyen ő volt látható felemelte. Ráköpött és hófehér ruhájával megtörölgette, immár csillogott. Ő derűsen és elfogódottan nézte. Hátradőlt mert látta, hogy most egy darabig nem lesz nyugta.
- Miért csinálnak ilyet az emberek? – jó kérdés volt és azt is tudta, hogy pontos választ fog kapni.
- Mert azt hiszik megtehetik. Azt gondolják ez a legális kiskapu a létezésben és igaziból.... – vállat vont. – Vannak akik így élnek.
- És nekem mi a feladatom?

- Szerintem el kell őket keríteni, hadd játszanak egy megadott helyen. Ahol valami örökös hiány gyötörje őket, aztán jóvan. Ennyi elég lesz nekik büntetésnek. Ha pedig valaki erőt vesz magán és szabadulni akar onnan, segítőt mellé aki a jó irányba tereli. Ez fakultatív, nem kell ott is ragadni! – ki is pirult az arca. Jól tudta miről beszél, azért volt hiteles mert mindent megéltetett és értetett vele az apja.

- És a többiek? Akik nem Mimikrik? Vagy megváltoznak? – tudta, hogy itt jön az alku és a jóságos szív.

- Legyen övék Minden ami szép. Olyat nekik mint önmaguk megtisztult, jobbik énje! Mert bátrak. Mindig bajba kerülnek mint én, pedig jót akarnak. Jutalmat szeretnék nekik.

- És mi legyen a jutalom?

- Hogy találják meg egymást. Ne kelljen soha mimikrizniük és azt se mondaniuk, hogy a szem a lélek trükkje. Találjanak biztosságot és bizonyosságot egymás tekintetében kérdések nélkül és ne pislogjanak mint a vett majmok.

- Ennyi? – hunyta le szemét az Isten.

- Ennyi. – válaszolt. – Ő is lehunyta a szemét. Egyszerre hallották a Mindenséget. Nevetést, csobogást, ezernyi hangtónust, sírást is. Érezték ahogy ugranak, ölelnek, futnak emberek, szelek kavarognak és mindez ott volt Bennük, mert ez volt akkor a dolguk.

- Kész? – nézett gyengéden arra, akit a mására formált, mert kellett a segítség.

- Kész. – mosolygott határozottan az, aki végre megtalálta helyét.

- Együnk valamit? – tudta, amaz ha sokat gon-

dolkodik, megéhezik. - Burger King? – vette kabátját az Úr.

- My Way! – mosolygott szélesen. – Fagyit is kapok?

Az Úr arra gondolt nem volt buta ötlet az Előző fejezetben mással rendelkezni. Annak könnyebb volt nemet mondani. De azt is tudta, ezt az újat itt már nem fogják sehová feszíteni. Lobogni fog, mert úgy többre mennek mindennel. Babonából hozzátette: Ámen.

Tudod mi választja el a Semmit a Mindentől?

?

Semmi.

„Az Isten akarata lesz meg, és nem az emberé, az Isten terve és nem az emberé az, amely végigvonul az íráson, ami megszabadít az örökös körforgás jármából. Az igazság által születik meg valójában az ember, akit Isten a saját formájára és hasonlatosságára teremtett. Ha ez sikerül, így szól majd az Úr: Jól van derék, hűséges szolgám, kevés fölött hűséges voltál, sok fölé foglak rendelni maga a halál fölé, lépj be a te urad örömébe az örök életbe.”

Tartalomjegyzék

Élőszó	3
Porológus, a második élőszó - A Meghallgató Ember	5
Mi lenne ha?.....	9
Dönt. És?.....	12
Prezent. Állj!.....	15
Könyv a könyvben:	
Hogy miért	21
Mikor füst száll a lemenő nap alatt... ..	22
Az a fránya hit.....	23
A lelki költözés	25
A fiú	26
Az emberi szolgálat	27
A hálósák.....	29
A tanítónő	30
A nyugalom helye	32
A Fekete segítség	34
Az augusztusi nap alatt – Szüret van Babám!.....	36
36 év	38
A Bolondokról	41

A Köszönöm hatalma.....	44
A Lélek hűtése és fűtése.....	46
A minőségi szeretet	48
A vállon ülő kismadár	50
Az egzisztenciális mozaikok	52
Az Érettség – i.....	54
Biztonságos magunkba nézni?	56
Diétás Életek	57
Ha két paralel.....	58
Istent megkerülve.....	61
Timsel – Rajtad áll	63
Az Őrangyalomról	65
A barátságról	67
A borító – nem kiborító	69
Isteni függetlenségek.....	70
A kis piros repülő.....	71
A kutya mód - az nem kutya póz: semmi élvezet	72
ÉN és Mágnes.....	74
Ez egy új lap.....	77
Gólyaláb	79
Szerényebb egy ábránddal.....	80

Kísért. És?	83
Jézus = Isten akcióban.....	86
A Levegő nyomában	88
Kerettörténet folytatása:	
A megelégedés pontja	95
John Steinbeck levele fiához	96
Világvallások találkozója	97
Az ördög befogása.....	101
Helyszín: a hegy teteje – Avagy a csúcson kell abbahagyni	102
Csajos dolgok a Mennyekben.....	107
Kéretik!	110
Utó-vég®e	111
Zöngicse és Rezdülések a Mennyekben.....	113
Előkészületben:.....	115
MI? Mikri! (előzetes).....	116

